

ಚಂಡಮಾರುಡು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಯೋವುದಾದರೊಂದು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾಗಿರುವವರಿಗೆ
ಕಾಚಾತ್ರೆಯ ಲಭಿಸುವುದುಂಟು. ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಯ
ದವನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಆಶೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಪುಂಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ತನಗೆ ತಿಳಿದ
ಆಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಕೆಲವು
ಶ್ರೀಮಂತರು ಹೆಮ್ಮೆಗಾಗಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ
ಬಹುವಸನ ಕೊಡುವುದುಂಟು. ಇಂತಹ ಗುಣವುಳ್ಳವರಿಗೆ
ವಿಚ್ಛರಿಕೆ ಬರುವಂತೆ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಅಸ್ಥಾನ ತಿಂಡಿಲಾಹಿ"
ಎಂಬ ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆಯೊಂದಿದೆ.

ಅಮರವಾಣಿ

ಛನಾದಿಕೇಡು ವಿದ್ಯಾಪ್ತರ ಏಕ, ಮೂರ್ಛಾ ಸುಖಾರಯಾ
ತಪ್ಪಾ ಗ್ರೀಷ್ಮೇಣ ಸೇವಂತೇ ಶೃತ್ಯಾಧ್ಯಾಂ ತೇ ಪುತಾರನಮಾ
ಕೇವಲ ಧನದಿಂದ ಸುಖಪಡಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರು
ಮೂರ್ಛರು, ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ,
ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಣ್ಣೀರಿಗಾಗಿ ಬೆಜೆಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದಂತೆಯೇ.

ಸಂಪುಟ : ೭೫

ನವೆಂಬರ್ '೮೫

ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ಪರಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೫೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಂದಾ ರೂ. ೨೦-೦೦

9740

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ನವೆಂಬರ್ 1985

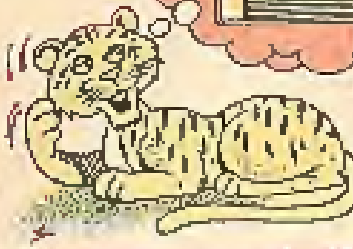
ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಚಂದ್ರಮಾಮನ ಹರಟೆ	... ೯	ಅಸ್ಥಾನ ತಿಂಡಿಬಾವ	... ೩೯
ಅಂಬರೀಷ	... ೧೦	ತಪ್ಪಕ್ಕೆ ದಿಮ್ಮಿ	... ೪೩
ಕಂಬುಕೋಟಿ	... ೧೧	ಮಾತಿನ ಜಾಣತನ	... ೪೭
ಯಂವುನ ಮಂಜು	... ೧೯	ಸೌತೇ ವ್ಯಾಪಾರ	... ೪೮
ಬಾಣದ ಗುರಿ	... ೨೬	ಶಿವಪುರಾಣ	... ೫೦
ಬಾಧ್ಯತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ	... ೨೭	ತುಂಟಿ ಏಕಾಚಿಗಳು	... ೫೭
ಮೂಗಿ	... ೨೯	ಅಕ್ಕಿಹಾ ಬೆಂಕಿಗಳು	... ೬೩
ಅಮರನಾಥ್	... ೩೫	ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ	... ೬೫

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೫೦
ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೩೦.೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹರಟೆ

‘ಹುಲಿರಾಯ’ರಿಗೆ ಏರ್‌ಕೂಲರ್ಸ್ !

ಈ ವರ್ಷದ ಬೇಸಿಗೆಯ ಬಿಸಿಲು ಹಿಲ್ಲಿಯ ಪ್ಯಾಣಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ, ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ ಬಿಸಿಲು ತಗಲದೆ ಹಾಗಿ ಚಿಪ್ಪರ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ಶುಕಾ ಏರ್‌ಕೂಲರ್‌ಗಳು. ಬೇರೆ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಏರ್‌ಕೂಲರ್‌ಸ್ ಇರಿಸಿದ್ದರು !

ಕಿವುಡರಿಗೆ ಫೋನ್ !

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಿವುಡರಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವ ‘ವಿಜಾವರ್ಡ್ ಚೆಲಿಫೋನ್’ ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಚೆಲಿಫೋನ್ ಸರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೊಂಬೆಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ, ಸೈಗಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವ ಸಾಂಕೇತಿಕ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಚಾರಿತ್ರಕ ಪೂರ್ವಯುಗ ನಾಶಾವರಣ

ಪ್ಯಾರಿಸ್ ನಗರಕ್ಕೆ ೨೦೦ ಕಿ. ಮೀ. ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಮೊರ್ವಾನ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರಕ ಪೂರ್ವಯುಗ ಉದ್ಘಾಟನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಒಂದು ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆದಾಡಿದ ಡಿನೊಸಾರ್ಸ್ ಜಂತಹ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಕಾಡೋಲೀಗಿಟಾನ್ ಎಂಬ ಕಡಾಕಾರನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಜೀವಕಲೆ ತುಂಬಿ ಕಾಣುವ ಈ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ನಿಜವಾದುವೆಂದುಕೊಂಡು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿರುವ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇವುಗಳನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷಿಸಲು ಭಯಪಡುತ್ತವಂತೆ !

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

೧. ಭೀಮಾ ನದಿಯ ಪ್ರಧಾನ ಉಪನದಿಯಾಗಿರುವ ನದಿ ಯಾವುದೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ?

೨. ಚೆಂಬಲ್ ನದಿ ಯಾವ ನದಿಯ ಉಪನದಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಿರೀರಾ ?

೩. ಅರೇಬಿಯಾ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಗಮಿಸುವ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದು ನರ್ಮದಾ. ಹಾಗಾದರೆ

ಎರಡನೇ ದೊಡ್ಡ ನದಿ ಯಾವುದೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

೪. ಐಜಾಹ್‌ನಲ್ಲಿ ‘ವಿಜಾದ ನದಿ’ ಎಂದು ಯಾವುದನ್ನು ಕರೆಯುವರೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೀರಾ ?

೫. ‘ಗಾಂಧೀ ಸಾಗರ್ ಡಾಂ’ ಯಾವ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟದೆಯೇ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ?

(ಉತ್ತರ ೬೫ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಅಂಬರೀಷ

ಅಂಬರೀಷನು ರಾಜನು ದೊಡ್ಡ ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ರಾಜನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಎಷ್ಟು ತನ್ನ ಸುರರೊಳಗೆ ಚಕ್ರವ್ಯ ಅಧಿನಿಗೆ ರಕ್ಷೆಯಾಗುವಂತೆ ಕಡೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಅಂಬರೀಷನು ಮಹಾದುರ್ದೈಯ್ಯ ವ್ರಹರಣನಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ವ್ರತದ ಕಥೆಯನ್ನು ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ಕೊನೆಯ ದಿನ ಪುನಃ ಸೇರಿಸಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಉಪಕ್ರಮಿಸುವಾಗ ದುರ್ವಾಸ ಮುನಿ ಬಂದು "ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡೆ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬರುತ್ತೀ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸದಿಗೆ ಹೋದನು.

ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ದುರ್ವಾಸ ಮುನಿ ನಿಯಮದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುನ್ನಗಲೂ, ಇತರ ಅತಿಥಿಗಳೂ ಕುಳಿತ ಭಾಗಿ ಕಾಟ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಉಪವಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಬೇಕೆಂದು ಅಂಬರೀಷನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಗುರುಹಿರಿಯರ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಸೂಚನೆಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತೀರ್ಥ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದನು ಅಂಬರೀಷ.

ಆಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಡೆದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ದುರ್ವಾಸ ಮುನಿ ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ. "ನಾನು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಉಪವಾಸವಿರಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅಪಮಾನಿಸುವೆಯಾ?" ಎಂದು ತನ್ನ ಕಲೆಯು ಒಂದು ಹತೆಯನ್ನು ಎಸೆದು ಹೊಡೆದನು. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಹುಟ್ಟಿ, ಅಂಬರೀಷನ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದನು. ಅಂಬರೀಷನು ಸುರರೊಳಗೆ ಚಕ್ರವ್ಯವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲು, ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ಚಕ್ರವ್ಯ ಬಂದು ರಾಕ್ಷಸನ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದು, ದುರ್ವಾಸನ ಕಡೆಗೆ ಬಂತು.

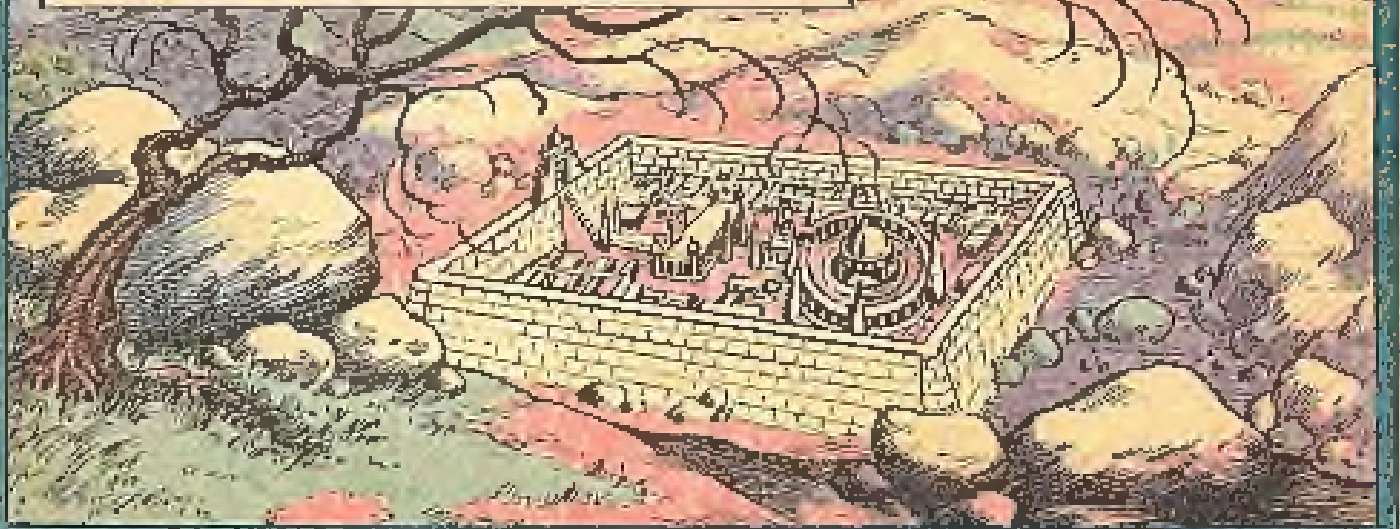
ಇವರು ನೋಡದ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ತೆರವಿದ ದುರ್ವಾಸನು ಓಡುತ್ತಾ ದೇವೇಂದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಾಣ ಬೇಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಿಡು ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅನಾರೂಢ ದುರ್ವಾಸನನ್ನು ವಿಷ್ಣು ಚಕ್ರದಿಂದ ಕಾಪಾಡಲಾಗದೆ ಹೋದರು. ಕಡೆಗೆ ದುರ್ವಾಸನು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಕಾಪಾಡುವಂತೆ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು.

ಎಷ್ಟು ಕಿರುಕುಳವಿತ್ತೋಯ್ಯ, "ಸುರರೊಳಗೆ ಚಕ್ರವ್ಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮದವನ್ನು ಅಂಬರೀಷನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ" ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲು ನನಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನಾನೇ ಹೋಗಿ ಅಂಬರೀಷನನ್ನು ತರಲು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳೋ" ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಈರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ದುರ್ವಾಸನು ಅಂಬರೀಷನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿಬಂದು ಕ್ಷಮೆಯಾಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅಂಬರೀಷನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಚಕ್ರವ್ಯವನ್ನು ಒಂದೆ ಕಿರುದು ದುರ್ವಾಸನನ್ನು ಅದರಿಸಿದನು.

ಶಂಖಶೂರೇಚ

೧೨

[ಶಂಖನಿರುವ ಬೆಟ್ಟದ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕಾಪಾಲಿನಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಶಂಖನನ್ನು ಹತಮಾದಲು ಪೂಜೆ ರಚಿಸಿದನು. ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಮೇಲೆಬಿಟ್ಟ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಗೆ ಒರುವ ಶಂಖನು, ಬೆಟ್ಟದ ಕೆಳಗಿನ ಆಗಾಧಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಶಂಖನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ರೂಪವನ್ನು ಬೀಸಿ ಮಂತ್ರಗೃಹವನ್ನು ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಬೀಳಿಸಿದನು. —ಅನ್ನು ೬೦೦]

ಮೆಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕನಾದ ದಣ್ಣು ಮುದಂಕ ಶಂಖನು, ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಿಂದ ಬೀಳುವಾಗ "ಮೋಸ! ದ್ರೋಪ!" ಎಂದು ಕಂಠ ಹರಿಯುವಂತೆ ಕೂಗುತ್ತಾ, ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರದಂಡವನ್ನು ಮಂತ್ರ ಗೃಹದ ಕಡೆಗೆ ಬೀಸಿ ಒಗೆದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಾಪಾಲಿನಿ "ಅಯ್ಯೋ! ಹೋಯಿತು!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಂಖನ ಮಂತ್ರಗೃಹವು ಫಡಫಡ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸಿಡಿಲಿತ ಶಬ್ದದಿಂದ ಬುನಾದಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಮೇಲೆದ್ದು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೇಲಿದುದನ್ನು

ನೋಡಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದನು. ಅದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಸರ್ವನಾಶವಾಗಿ ಹೋದಂತೆ ಭಯವೂ ಭ್ರಮೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಬೆರಗಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬರುವುದ ರೊಳಗೆ ಮಂತ್ರಗೃಹವು ದಫಾಲ್ಲೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಸಿಡಿಲ್ಪಿನೊಂದಿಗೆ ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆ ಅಪ್ಪಳಿಕೆಯಿಂದ ಸರೋವರದ ನೀರು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಚಮ್ಮಿ ಮಳೆಯಂತೆ ಸುತ್ತುಲಾ ಬಿದ್ದಿತು. ಇದಿರು ನೋಡದ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಭಯದಿಂದಲೂ ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೂ ಸರ್ವಾಂಗ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಚಂದ್ರ

ವರ್ತುಲಿಗೆ ತನ್ನ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಬಿದ್ದ ಕಾಪಾಲಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ವರ್ತುಲಿ!” ಎಂಬ ಸಣ್ಣಗಿನ ನೀಚತ್ವವಾದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿ ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಎದ್ದವನಂತೆ ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಕಾಪಾಲಿನಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವುದು ಬಂದೆಗಳನ್ನು ಆಧಾರಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾವಿಬ್ಬರೂ ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವವೆಂದು ಆಗ ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿಗೆ ತೋರಿ, ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. ಅವನು ಕಾಪಾಲಿನಿಯನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಬ್ಬಿಸಿ ನಿಲ್ಲಲು ಸಹಾಯಮಾಡಿದನು.

“ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿ, ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓಡಿರುವ ದೈವದೈವ ದೇವತೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಶಂಖನು ಕಡೆಗೂ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಮನ್ನಾಗೂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಈಗ ನೀನೂ ನಾನೂ ಕೂಡಾ ಪೂರ್ವದ ನಿಷ್ಕಹಾಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ

ಬಂದಬಿಟ್ಟಿವು. ಇರುವ ಜಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿ ಗಂಡೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿ, ಈ ಶಂಖನ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ತಲೆಬಿಟ್ಟೇವೆ. ಈಗ ನೀನು ಸಹ ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದದ್ದು ಬರೀ ನಿರಾಶೆಯೇ ಆಯಿತು! ಹೀಗಾದೀತೆಂದು ನಾನೇನು ಕಂಡೆ? ನನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ದಣಿಸಿದೆ” ಎಂದಳು ಕಾಪಾಲಿನಿ ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

ಮಾಂತ್ರಿಕವಾದ ಕಪಾಲಿನಿಯ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಬರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತೆಂದು ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿ ಮೂರ್ಛಿತನಾದಳು. ಫಕ್ಕನೆ ಮಂತ್ರಗೃಹವು ಎದ್ದು ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟತ್ವರಕ್ಕೆ ಎದ್ದ ಅಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಡುತ್ತ, “ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಪಾಲಿನಿ, ಮಂತ್ರಗೃಹದೊಂದಿಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಶಂಖವು ಸಹಾ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತೆಂದು ಅನುಮಾನಿಸುವೆಯಾ? ಇನ್ನು ಅದು ಒರುವ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿ.

“ಅನುಮಾನವೇನೂ ಅಲ್ಲವ್ವಾ, ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ. ಮಂತ್ರಗೃಹದಲ್ಲಿ ಆ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಶಂಖ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ; ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಹಾ ಶಕ್ತಿ ವಂಶಗಳಾದ ವಸ್ತುಗಳೂ ಇವೆ. ನಾನು ಆಶೆಪಟ್ಟಿದ್ದು ಆ ಶಂಖದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವೇ. ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೆಲಿಸಿಕೊಡುವಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ವಸ್ತುಗಳು ಮಂತ್ರ ಗೃಹದೊಂದಿಗೆ ಸರೋವರದ ಪಾಲಾಗಿವೆ. ನೀನೇ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟ” ಎಂದಳು ಕಾಪಾಲಿನಿ.

ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಹಾರಿ ಹೋದ ಅಪೂರ್ವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತ ವಂತಾಗಿ, ಚಂದ್ರವರ್ತುಲಿ ಅವರಲ್ಲೇ ಸಮಾಧಿಸಿ ಎದ್ದೆಚ್ಚ ಮೂಡಿಕೊಂಡು, “ಕಾಪಾಲಿನಿ ಕಳೆದು ಹೋದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಈಗ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ

ದರಿಂದ ಲಾಭವೇನಿಲ್ಲ. ಕ್ರೂರಕರ್ಮದ ಮಾಂತ್ರಿಕ ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಯಮವೃತ್ತಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದೇನೂ ಸ್ಥೂಲಕಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಸಾಕು" ಎಂದು ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನು ಆಗತಾನೇ ಬಿಡು ನೆವಾಳು. ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕಾಪಾಲಿನಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, "ಕಾಪಾಲಿನೀ, ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಆ ಶಂಖವೀಗ ನೀರಿನ ಪಾಲಾಗಿ ಹೋಯಿತಷ್ಟೆ? ಈಗ ನಿನ್ನ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ನಿನಗೆ ಮತ್ತೆ ಯೌವನದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬರಿಸುವ ಮೃದುವಿಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಕು? ಶಂಖದಂತಹ ಬೇರೆ ವಸ್ತುವೇ ಇಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಆ ಶಂಖದಂತಹ ಮತ್ತೊಂದು ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕುವ ಅವಕಾಶ ಇನ್ನಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮಾ!" ಎಂದಳು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಲಿನೀ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು, "ನಾನು ಈವರೆಗೆ ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯರು ಬೀವಿಸಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಾಲ ಬೇರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಕೂಡಾ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಶಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಿದರೆ ಮೂತ್ರ ನಾನು ಹೊಸತಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಸುಖವಾದರೂ ಏನಿದೆ ಹೇಳು? ಈಗ ದಶಗುರುದ ವಿಚಾರವೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತೇ ಆದ್ದು! ನನಗಾಗಿ ನೀನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರುವಿ, ಪ್ರಾಣಾಪಾಯಗಳಿಗೂ ಗುರಿಯಾಗಿರುವಿ. ಅಂತಹ ನಿನಗೆ ನಾನು ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದೆಲ್ಲವೂ. ಎಂಬುದೇ ನನಗಿಗ ಬಂದ ಚಿಂತೆ" ಎಂದಳು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಕರುಣೆಯೂ ಗೌರವವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆಕೆ ಶಂಖದಿಂದ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ

ಶಂಖವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದು ನಿಷ್ಫಲವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೂಡಾ ಅಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಬಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಈಗ ಹಿಡಿದು ಬೀದಿಸುವುದೆಲ್ಲಾ ತನಗೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವು ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹೋದನೆಂಬ ಚಿಂತೆಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಹೃದಯವು ಕರಗಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜನಿಂದ ನಿಶಿತ ಸಂಬಂಧಿಕಳಾಗಿದ್ದೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು.

"ಕಾಪಾಲಿನೀ! ನೀನು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯ ಕೂಡಾ ಅನೇಕವಿದೆ. ನಾನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನೀನಿರುವ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಂಶವನ್ನು ಕೇರಿದಾಗಿ, ನನಗೆ ಸಾವು ಬಂತೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದೆ. ಆಗ ನೀನು ನಿನ್ನ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟು, ಬಹಳ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಿ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಚಿರಕಾಲ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಆ ಸಹಾಯವೇಂದೇ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ

ಆ ನಿನ್ನ ಯೋಗದಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಭಾವ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿ ನನಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಹಾಗಿರಲಿ. ಈಗ ನಾವು ಮೊದಲು ಮಾಡ ಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವೇನು? ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿ, “ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ಇನ್ನು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ದಾರಿಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗದೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಉಳಿದಿರುವ ನನ್ನ ಕಾಲ ವನ್ನು ಈ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿದ್ದೇ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದಿ ದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ನನ್ನದು ಜೀವಿತದ ಅಭ್ಯಾಸ ದಶೆ. ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಸ್ಥಿಮಿತವಾಗಿ ಶಾಂತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು ಕಾಪಾಲಿನಿ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಮನೆಕಟ್ಟ

ಕೊಳ್ಳಲು ನಾನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಜತೆಗೆ ಕಾಲನಾಗನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ನನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಿರವಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೂ ನೆಮ್ಮದಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಹೋಗೋಣವೇ? ಹೊರಡು” ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಸರಿ ಎಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಲ್ಲಿನ ರಾಶಿಗಳ ನಡುವಿನಿಂದಾಗಿ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಕಾಪಾಲಿನಿಯೂ ಕಾಲನಾಗನೂ ನಡೆಯತೊಡಗಿದರು. ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನು ತಾನು ಮಂತ್ರವಾದಿ ಶಂಖನನ್ನು ಕಣವೆಯ ಆಗಾಧದೊಳಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ಬೆಟ್ಟದ ಅಂಚಿಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ನೋಡಿದನು. ಆಗಾಧದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೌಚ ಬಿದ್ದಿರುವ ಶಂಖ ಮೂಂತ್ರಿಕನ ಶರೀರವು ದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಶಂಖನ ಕೈ ಕಬಲಾವುಡೇನೋ ಅನಿಸಿತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಕ್ರೂರ ಮೂಂತ್ರಿಕನ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಎದ್ದಿತು. ಆ ಕ್ರೂರ ಮೂಂತ್ರಿಕನು ಎಷ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಅವನ ಅಂತ್ಯವು ಎಷ್ಟೊಂದು ಘೋರವಾಯಿತು!

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರುವ ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ಆ ಪಾಪಿಯ ಶರೀರ ದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವವಾಡುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವನ ಮಂತ್ರ ಪ್ರಭಾವದ ಪ್ರಕಾಶವು ಇನ್ನೂ ಅರದೆ ಪುಸಕಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಶರೀರಾಕೃತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಒಂದುಮೇಲೆ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಬದಕಿ ಎದ್ದನಾದರೆ ನಮಗೆ ಮುಷ್ಟು ತಪ್ಪದು. ನಾನೀಗ ಈ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಜಜ್ಜಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ, ಇದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪಾಪವೇನೂ

ಬಾರದು. ಸುತಯವು ತೀರುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿಡ್ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲನ್ನೆತ್ತಿ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಅಗಾಧದೊಳಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಕಾಪಾಲಿನಿ ಅವನ ಕೃತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಶಲೆಯಾದಿಸಿದಳು.

ಅನಂತರ ಕಾಪಾಲಿನಿಯೂ ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ನಡೆದು, ಹಿಂದೆ ಶಂಖನ ಮಂತ್ರ ಗೃಹವಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಆ ಮಂತ್ರಗೃಹದ ಬುನಾದಿಯ ಎಲ್ಲವೆತ್ತರ ಹೊಂಡವೇ ಇದ್ದಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಲಿನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಬುನಾದಿ ಅಗಿಯುವ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಮನೆಯನ್ನು ಈ ಬುನಾದಿಯ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ನಿರ್ಮಿಸಬಹುದು. ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೋ? ಆ ದುಷ್ಟನ ಜಾಗ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂದೇಹವೇ ಎಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಸೂರ್ಯನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮೂರು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದನು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮೂಡುಡುಡು ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆಯ ಕಾಟ ಜೋರಾಗಿದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಆಹಾರತಿಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು! ಈಗ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕರಿಕ್ಕೆ ಬೆಟ್ಟವನ್ನಾಳಿದು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ, ಹೋಗಲೇಬೇಕು" ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುಬಿಟ್ಟನು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತುಂಬಾ ಒಳರಿ ಹೋದ ನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕಾಪಾಲಿನಿ, ಕಾಲನಾಗನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಕಾಲನಾಗಾ, ನಿನಗೆ ತಿರುಗಿ ಮೊವಲಿನ ಮಾನವರೊಪ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನಷ್ಟೆ. ಈ ದಿನದಿಂದ ನೀನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿರು. ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದು ಏನೋ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ

ಮಾನವಾಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಕಾಲನಾಗನ ಶಲೆಯನ್ನು ತಡೆದಳು. ಕೂಡಲೇ ಅರಡಿ ಎತ್ತರದ ಮರನ ಬೊಡ್ಡೆಯಂತಹ ದೃಢ ಶರೀರದ, ಬಲವಾದ ಕೈಕಾಲುಗಳ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು. ಕಾಲನಾಗನ ನಿಜವಾದ ಮಾನವ ರೂಪ ನೋಡಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಬರಗಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

"ಕಾಪಾಲಿನೀ! ನಿನ್ನ ದಯೆಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಆ ಯುವಕನು ಕಾಪಾಲಿನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು, ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ಎಂದಿಗೂ ಮರೆೆಯಲಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸದ ಬಂಟಿನೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಿಳಿಯಿರಿ" ಎಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು.

"ಹಿಂದೆ ನೀನು ಮಾನವರೊಪದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಯಾವ ಹೆಸರಿನ್ನಂದಿದ್ದೆಯೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನನಗೆ ಸರ್ವಕೇತು ಎಂಬ ಶತ್ರು ಒಪ್ಪನಿದ್ದಾನೆ.

ನೀನು ನನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಲ ಕೀತುವೆಂದು ಕರೆಯ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಏನನ್ನುವಿ ? ಇದು ನೀನಿಗೆ ಹಿಡಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಂಕಸಬೇಡ. ಹೇಳು " ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

"ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ. ನನ್ನನ್ನು ಕಾಲಕೀತು ಎಂದೇ ಕರೆಯಿರಿ. ಯಾವ ದಿನವಾದರೂ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕತ್ತುವಾದ ಸರ್ಪಕೀತುವನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಕಾಲಕೀತುವೆಂದು ನೀವಿಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸಂತೋಷ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಸಾರ್ಥಕಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ " ಎಂದನು ಯುವಕ.

ತರುವಾಯ ಕಾಲಕೀತು ಬೇಗ ಬೇಗವೆ ಬಿಟ್ಟು ವಿಳಿದು ಹೋಗಿ, ಸರೋವರದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವ ತೋಟದ ಫಲವೃಕ್ಷಗಳಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು, ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ಕಾಪಾಲಿನಿಯರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಮೂವರು ಆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು,

ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹರಿದುವ ಒಸರು ತೊರೆಯ ಶುದ್ಧ ಪಾಡ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ, ಕಾಲಕೀತುವೂ ಕೂಡಿ, ಕಂಪಿನ ಮಂತ್ರಗೃಹವಿದ್ದ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಕಾಪಾಲಿನಿಯಾಗಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಡಗಿದರು. ಶ್ರಮ ಎಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕಾಲಕೀತುವಿನಂತಹ ಬಲ ಕಾರಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿ ಕತ್ತ ರಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮೂವರೂ ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮಲಗಿದರು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ನಿದ್ರಾರಾತ್ರಿಯ ವರಗೂ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿರಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನೊಳಗೆ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ತಾನು ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾದು ತಲೆ ಕೆಳಗಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಪೋಸುವಡ್ಡಿ ಅತಿ ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ಸಿದ ಸರ್ಪಕೀತು ಈಗ ಇಡೀ ಮಾಹಿಪತ್ಯತೀ ವಗರಕ್ಕೆ ರಾಜನಾಗಿದ್ದಾನೆ ! ಅಂತಹವನನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕಾದರೆ ತನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಧನವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕು. ಅಷ್ಟು ಧನವು ತನಗೆ ಹೇಗೆ ಸಿಗಲು ಸಾಧ್ಯ ? ಸಹಾಯಮಾಡುವ ಬಲಶಾಲೀ ಮಿತ್ರರು ತನಗೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ?

ಇಂತಹ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಸದೆ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಬೆಳ ದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ರತ್ನ ಇತ್ಯ ಎರಡಾರ ತೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಲಕೀತು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಆಯ್ಯಾ ! ಇಂತಹ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ಥ ಮಲಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಅಲೆ ದಾಡುವಿರಾತಕ್ಕೆ ? ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಗಾಗಿ ನೀವಿಷ್ಟು

ಅರೋಚನೆ ಮಾಡುವೆ ? ನಾನು ತಿಳಿದಂತೆ
ದಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕೆಂದಿ
ದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

"ಅದನ್ನೇನು ಕೇಳುತ್ತಿ, ಕಾಲಕೇತು ? ನನಗೆ
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇ" ಎಂದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು
"ನಾನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕಾಡು
ಪಾಲಾದ ರಾಜಕುಮಾರನೊಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ
ತಾನೆ ? ಆರಾಧ್ಯಾ ಕಾವಾಲಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನು
ಒದಗಿಸಿ ನೋಡು. ಆಪ್ತರ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳು
ತನ್ನ ಮಂತ್ರವನ್ನೊಡಗಿಸಿ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದರು.
ಮಂತ್ರವು ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿತು
ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಶಾಭವ. ನಾನು ಇನ್ನು
ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಯಾರ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯ
ಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದು ದೊಡ್ಡ ಬೇರದಲ್ಲಿದ್ದೆನಿ.
ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತೂ ಎಷ್ಟು ಮೂರದಲ್ಲಿ ಮೂವರ
ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನವಿರುವುದೋ ಕಾಣೆ. ಅದು ನನಗೆ
ನಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ? ಅದು ನನಗೆ ಸಹಾಯ
ಮಾಡುವವರಾಗಬೇಕಲ್ಲ ?" ಎಂದಳು.

"ಆಯ್ತು ಈ ಬೆಟ್ಟಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ರಿಕ್ತ
ಗಲ್ಲಿ. ಇಲ್ಲಿಯ ಮೂರು ಯೋಜಗಳಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ
ಜನವಿರುವ ಪ್ರಾಂತವಿದೆ. ನಾನು ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಿ
ಬಿಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಕಾವಾಲಿಯನ್ನು
ಈ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ
ಗಣಿಸಿ. ಬಿಡಲು ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಆ
ಇನ್ನು ಒಹಳ ಕಾಲ ಬದುಕಿರಲಾರಳು. ಆಮೇಲೆ
ಈ ತನ್ನ ಪಳೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ,
ಭೂತ ವರ್ತಮಾನ ಕಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಭರಿಸುವ
ಗಾಜಿನಗೋಳದ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮ
ಒಳಗೆ ಖಂಡಿತಾ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆ ಗಾಜಿನ ಗೋಳವು
ನಿಮಗೂ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ"
ಎಂದಳು ಕಾಲಕೇತು.

ಕಾಲಕೇತುವಿನ ಮಾತುಗಳು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉತ್ತರವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತು
ಮಂತ್ರವೂ ಕಾಣುವ ಗುಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೂ ಕಾಡು
ಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ನೂರು ಯೋಜನ ಪ್ರಯಾಣ
ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಮಂತ್ರದ ಮುಖಗಳನ್ನು
ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ ! ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಗೆ ಮುಟ್ಟುವುದ
ರೊಳಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಪಾಲುಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿ
ಬೇಕೋ ದೇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ! ಹೇಗಾದರೂ ಆ ಕಡೆಗೆ
ಹೋಗಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಸೂರ್ಯೋದಯ
ಮುಗಿದವರೆಗೂ ಈ ಮಗಿಯ ಅರೋಚನೆಯಿಂದಲಿ-
ಕಾಲ ಕಳೆದಳು. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ಮೇಲೆ
ಅವಳು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಕಾವಾಲಿ-
ನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಸಂಗತಿ
ಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಕಾವಾಲಿ ಅವಳಿಗೆ
ಅಹಿವಾಗದ ಮಾಡುತ್ತ, "ಚಂದ್ರವರ್ಮಾ, ನೀನು

ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನಾದರೂ ಅಧಿಗಮಿಸಿ ಕಡೆಗೆ, ನಿನ್ನ
ಕತ್ತುಗಳ ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿ. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ಗೆದ್ದುಕೊಳ್ಳುವಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ದೃಢವಿಶ್ವಾಸ.
ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯ ಅನುಗ್ರಹ
ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೋಗಿ ಬಾ” ಎಂದಳು.

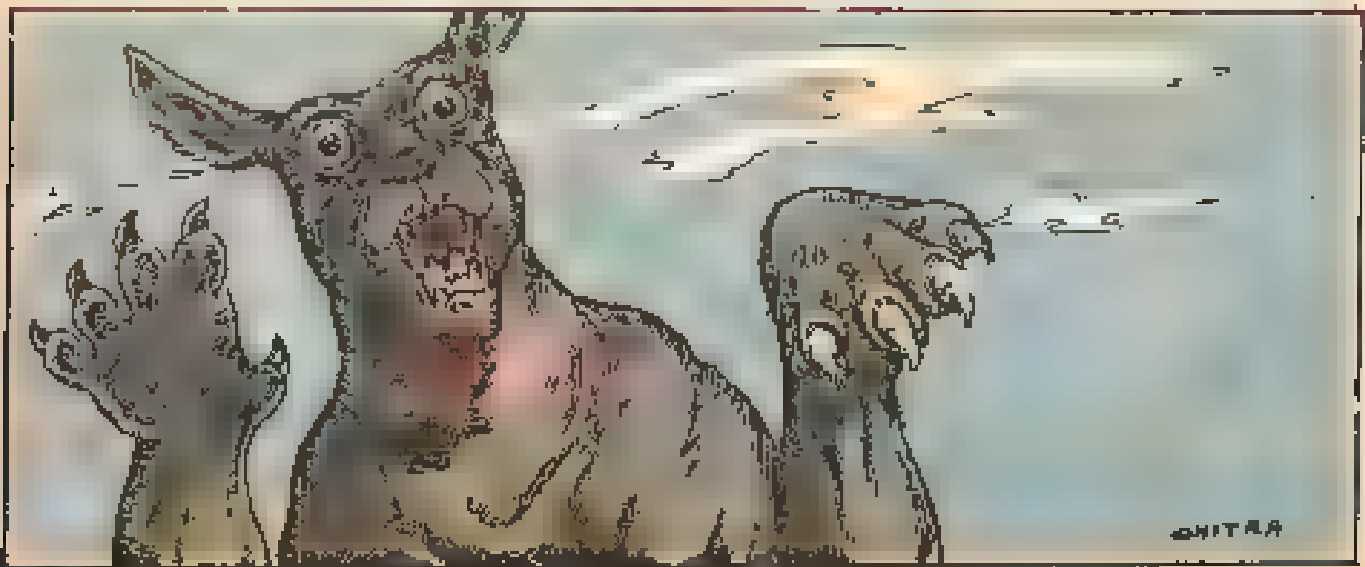
ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಶಾಲಕನಿವನೊಂದಿಗೂ ಹೋಗಿ
ಅರಣ್ಯವೆಂಬ ಈ ಬೆಟ್ಟವನ್ನೇಳಿದನು. ಮಹಾರಾಜ್ಯ
ರನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ
ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು.

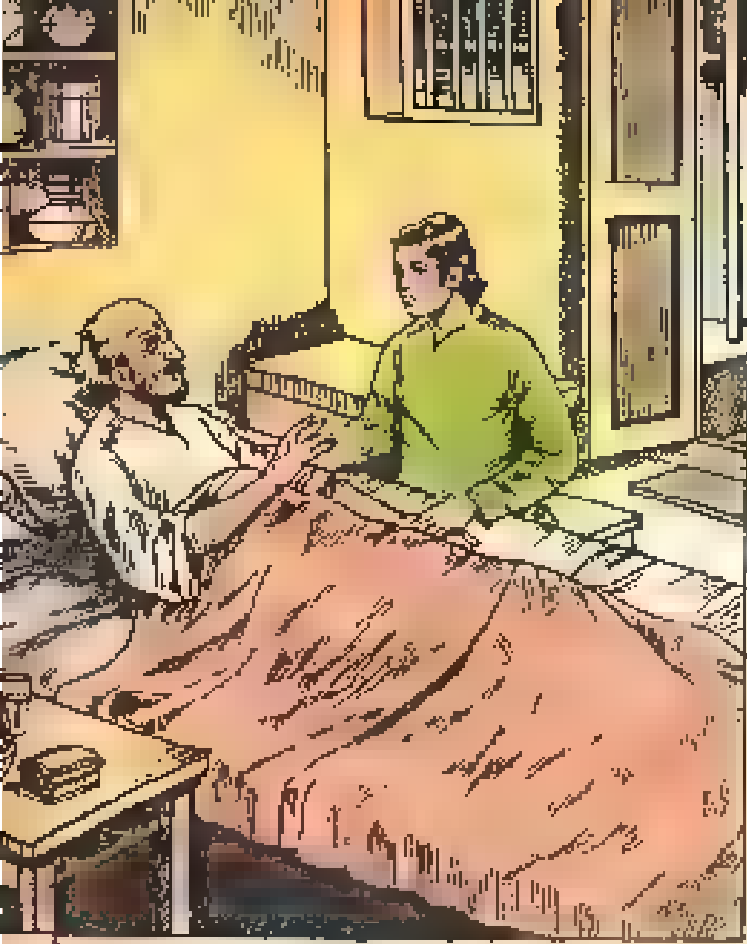
ಬೆಳಗ್ಗೆನಿಂದ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ,
ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದಣವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ
ಒಂದು ಮಹಾಬೃಕ್ಷವನ್ನು ನೋಡಿ. ಅದರ ಹತ್ತಿರ
ಹೋದನು. ಅದರ ಒಡದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ಮೊತ್ತು ಮಲಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಗವನ್ನು ಆರಿ
ಸುವ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಆ ಮರದ ಒಡದಲ್ಲಿ
ನುಸುರು ನಾಲ್ಕು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಉದ್ದವಿರುವ
ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆಯೊಂದು ಕಂಡಿತು. ಇಂತಹ
ಮಹಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹದೊಂದು ವಸ್ತುವಿರುವ
ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.
ಅವನು ಆ ಸಂಕಲೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು
ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅದು ಉಪಯೋಗವುಳ್ಳ
ಮಹಿಷ ಕಾಲವಾದಂತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದಿತ್ತು.

ಆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆ ಈ ಅರಣ್ಯದ ನಡುವಿಗೆ
ಹೇಗೆ ಬಂದಿತು? ಅವನು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು
ವಾಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಭಯಂಕರವಾದೊಂದು
ಗರ್ಜನೆಯಂತಹ ದಿಂಗಳಿಕೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮೈಪೂರಾ,
ಜುವಜುಗುಟ್ಟುತ್ತಿರಲು, ಸರಕ್ಕನೆ ಒರೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿ
ಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡದ
ಕಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿಕೊಂಡು ದಾಟುತ್ತ, ಕೋರೆ
ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ
ಬರುವ ಒಂದು ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು.
“ಇದು ಸಾಧಾರಣವಾದ ನಾಯಿಯಲ್ಲ. ಆ ರೂಪ
ದಲ್ಲಿರುವ ಭಯಂಕರ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಅಗಿರಬೇಕು”
ಎಂದುಕೊಂಡು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ
ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ಎಡಗೈಯಿಂದ
ಈಗ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ
ಎತ್ತಿದನು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆ ತನ್ನ
ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸಿದ್ಧವೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅಪ್ಪ
ರಲ್ಲಿ ಆ ರಾಕ್ಷಸನಾಯಿ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು
ನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಬೆಚ್ಚಳಕೆ ಹೊರಡಿಸಿತು.
ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೇ ಅದು ಪೊದರಿಸಿ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ
ಹಾರಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಎಳೆಗಳು ಓಡಿ
ಬಂದಿತು.

—(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಅಂತ ಹವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ನಾದ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬೊಬ್ಬ ವೈದ್ಯನ ಕಥೆಯನ್ನು ನಿನ್ನಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳುತ್ತಾ ಸಾಗುವಾಗ ಪಡೆಯುವ ತ್ರಮ ಕಳೆಯಲಾರದು" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿತು.

ಹಿಂದೆ ವಿಂಧ್ಯಾಡ್ಕ ಪ್ರಾಂಶಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದಾ ನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಯಂತಹ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ವೈದ್ಯನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಸಂತಾನ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಗನ ಹೆಸರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಫಲ ವೈದ್ಯನೆಂಬ ಹೆಸರಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ವಾಸಮಾಡುವ ಹಳ್ಳಿ ಗಾಢ ಪ್ರದೇಶಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೀರ ಬಡವರೇ ಆದುದರಿಂದ, ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಅವನು ಗಳಿಸಿದ ಆಸ್ತಿ ಎಷ್ಟುದೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭೈರವಸ್ವಾಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ರಾಜಾಶ್ರಯ ಸಂಪಾದಿಸ

ಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಎನೋ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಶತ್ರು ಅನುಭವದ ವೈದ್ಯವೆಂದೂ, ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿತ ವೈದ್ಯನು ತಾನಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ತಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ವೈದ್ಯವೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ತನ್ನ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದನು. ಮುಸ್ಲಿಮ ಆಶೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಅವನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿಗೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಏನೋ ದೊಡ್ಡ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದನು. ಇನ್ನು ತಾನು ಬದುಕಿ ಏಳಲಾರನೆಂಬ ಅನುಮಾನ ಉಂಟಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು, "ಮಗನೇ, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ! ನನ್ನ ಅಂತ್ರಿಮ ಗಳಿಗೆಗಳು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ನೀನು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದವನಾಗಿರುವಿ. ನಿನಗಾಗಿ ನಾನೇಮೂ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಿಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅರ್ಥಂಬರ್ಧ ಹ್ಯಾಪವು ಅಪಾಯ ಕಾರಿಯಾದುದು. ನೀನು ನನ್ನಿಂದ ಕಲಿತ ವೈದ್ಯ ವಿದ್ಯೆ ನಿನ್ನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹದಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ವೈದ್ಯನಾಗಿರಬೇಡ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಸಹಾಯದಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕ ಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಆಸೆಯಷ್ಟೆ" ಎಂದನು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಬಹಳ ಓದ್ದಿವಂತನೂ, ಚುರುಕಾದವನೂ, ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಹಟ ಗಾರನೂ ಆಗಿದ್ದನು.

ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಬಹಳ ಸಾಧನೆಮಾಡಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾನೊಂದು ನಿಧಿಯಂತಾಗಿ, ರಾಜಧಾನಿಯ ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿ, ಛಂಡಿಯಾಗಿ ಧನಾರ್ಜನ ಮಾಡುತ್ತ ಸುಖಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಂದಂಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ
 "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಈಗಲೇ ಸಾಯುವುದನ್ನು ಕುರಿತು
 ಆಲೋಚಿಸಬೇಡಿರಿ. ನೀವು ಮತ್ತೆ ಆರೋಗ್ಯಶಾಲೆ
 ಗಳಾಗಿ ಏಳುವ ಅವಕಾಶವಿವೇ ಇದೆ. ಒಂದು
 ಹೊಸ ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದ ಹಾಗೆ ನಡೆಯದೇ
 ಹೋದರೆ, ನಾನು ಮಾತ್ರ ವೈದ್ಯಸಾಲದ ವೃತ್ತಿ
 ಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಹಿಡಿಯಲಾರನು. ವೈದ್ಯನಾಗಿಯೇ
 ಜೀವಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮಗನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿ
 ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾ, "ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗಿರುವ ಈ
 ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ನೀನು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ
 ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆಯೇನು? ನಾನು ಹಾಗಿದ್ದು
 ದರಿಂದಲೇ ಅದರಿದಾಗುವ ತೋದರೆಗಳಿಂದ
 ನಿನಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ. ಅದೆಷ್ಟು ಅಪಾಯ
 ಕರವೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು
 ಭೈರವಸ್ವಾಮಿ.

"ನನ್ನ ವೈದ್ಯಕೀಯದ ಜ್ಞಾನ ಸ್ವಲ್ಪವೆಂದು
 ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಅಪ್ಪಾ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವೈದ್ಯ
 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ನಿನಗಿರುವ
 ಪರಿಜ್ಞಾನವು ಒಹಳ ಹೆಚ್ಚೇ. ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ
 ಮಾಡಿ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿಯ ಹತ್ತಿರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ
 ಸೇರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ನಿಮಗೆ ಬೇಡ
 ಅಪ್ಪಾ" ಎಂದನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ.

ಮಗನು ಹೇಳಿದ ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿಗೆ
 ಸಂಕೋಪವಾಯಿತು. ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ
 ಆರು ಹರದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ
 ಒಂದು ಗುರುಕುಲವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.
 ಅವನು ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾದ
 ಮಹಾ ಪಂಡಿತನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರ
 ದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಾಟಿಯಾದವರಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳು
 ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವನು ಅಜ್ಞಾನವು ಸುಲಭವಾಗಿ

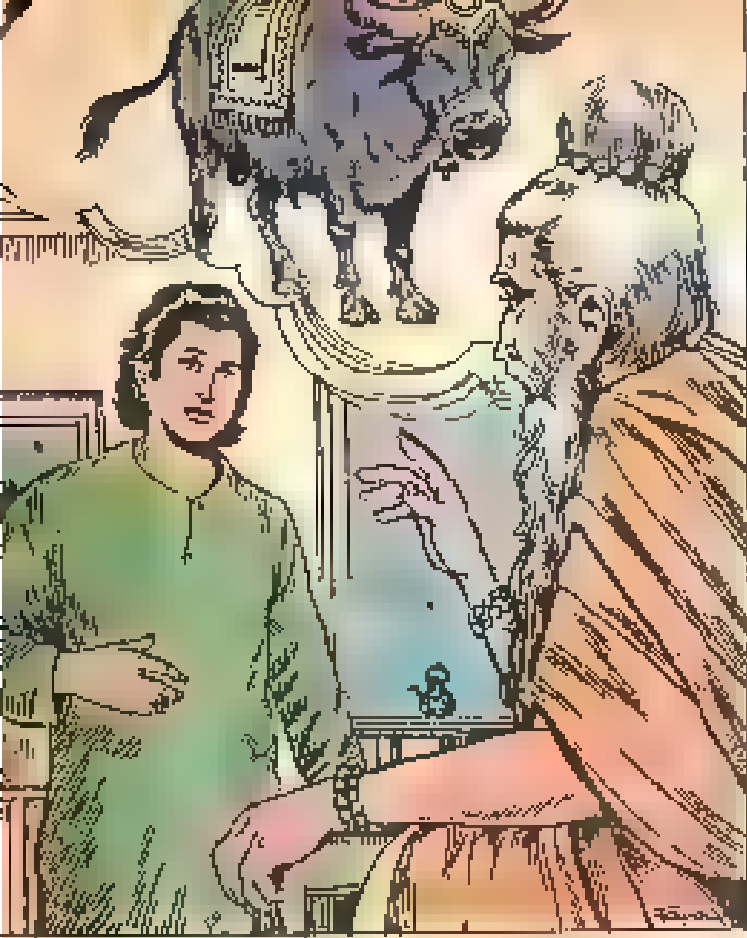

ಯಾರನ್ನೂ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಲ್ಲ.
 ಅದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಅರ್ಹತೆಗಳು ಬೇಕಾಗಿದ್ದುವು. ಅದಕ್ಕೆ
 ತಕ್ಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿದ್ದುವು. ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಿವುದು
 ಸುಲಭವೇನಲ್ಲ.

ತಂದೆ ಮಗಂದಿರ ನಡುವೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆದ
 ಒಂದು ವಾರದ ಮೇಲೆ ಭೈರವಸ್ವಾಮಿ ತೀರಿ
 ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತಂದೆಗೆ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು
 ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ
 ದಿನ ನೋಡಿ, ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿಯ ಗುರು
 ಕುಲಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು
 "ಯಾವ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವಿ?" ಎಂದು
 ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, ಅವನು ವೈದ್ಯವಿದ್ಯೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ
 ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟನು.
 ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸಂಭವವಾಗಿಯೇ ಗೆದ್ದ

ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರುವಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕೊಂಡನು ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ.

ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುಡುಕಿನಾಗಿದ್ದನು. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ವೈದ್ಯ ಎದ್ದು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ, ಆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನೇ ಪ್ರಥಮನೆನಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿಗೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೂ ಸಮಾಮೇಶಗೊಳಿಸಿ, ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ ಶೇಷಜೀವಿತವನ್ನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಲಿರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, "ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಗುರುಕುಲವು ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರವರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗು

ವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಕಡೇಸಾರಿಯಾಗಿ ನನ್ನಿಂದ ನೀವು ಏನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಿರೆಯಾದನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಕರೆದು ಹೇಳಿದಿರಿ" ಎಂದನು.

ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನೇ ಕರೆದು, ಅವನ ಕೋರಿಕೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಹಾಗೆಯೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಸರದಿಯಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಅವನು ಗುರುವಿನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯ ಹಿರಿಯರು ಅನೇಕ ತಲೆಮಾರಗಳಿಂದ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು. ಆದರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ದಾರಿವೃದ್ಧರ ರೇಖೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗೆ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇನು? ಸರಿ. ನೀನಿಗ ಏನನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೀ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ.

"ಸ್ವಾಮಿ, ಜನನವು ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯವೋ, ಮೃತ್ಯುವೂ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯವಾದುದು. ಮನುಷ್ಯನು ಸಾಯುವುದರೊಳಗೆ ಅವನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದು ಖಡಾಕಾರದ ವ್ಯಾಧಿಗಳೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವಂತಹ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯಿರುವಂತಹ ಯಾವುದಾದರೊಂದನ್ನು ದಯೆ ಎತ್ತು ನೀವು ನನಗೆ ಪ್ರಸಾದಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಅಕ್ಷರವಾಗಿ ಪಡುತ್ತಾ, "ಅಪ್ಪಾ, ಅಯ್ಯೋ ತೀರುವ ಸಮಯ ಬಂದರೆ ಯಾವ ಔಷಧವೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲೇಬೇಕಾದುದು, ರೋಗಿಯು ಶಾರೀರಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಔಷಧವೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಉಪಕರಣವೆಂದು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಆದರೂ ನೀನು ಅಪೇಕ್ಷೆಪಟ್ಟಿರುವ

ವೃದ್ಧರಿಂದ ನಿನಗೊಂದು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸು
 ತ್ರೇಣೆ. ನೀನು ಚರಿತ್ರೆಮಾಡುವ ರೋಗಿಯ
 ತಲೆದಿಂಬಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಯಮನ ವಾಹನವಾದ
 ಮಹಿಷವಿರುವುದು ಕಂಡರೆ, ಆ ರೋಗಿಯ ಅಯುಷ್ಯ
 ತೀರಿತೆಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳು. ಆಗ ಆ ರೋಗಿಗೆ
 ಯಾವ ಔಷಧ ಕೊಟ್ಟರೂ ವ್ಯರ್ಥವೇ. ಆ
 ಮಹಿಷವು ನಿನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ!”
 ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ದುರು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ
 ಕೈಯಿಟ್ಟು ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಹೊದಿಸಿದನು.

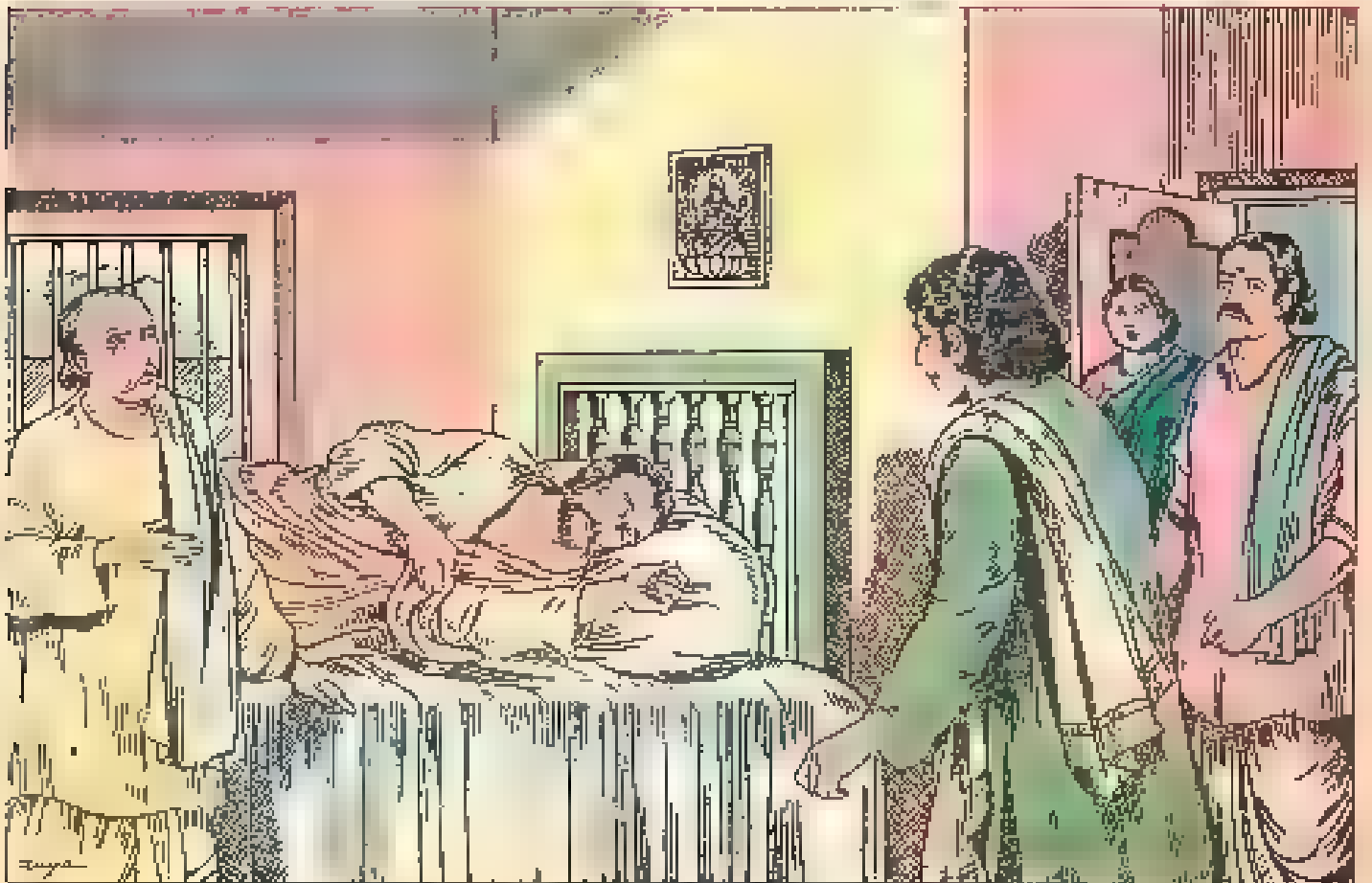
ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ಪರಕ್ಕೆ
 ಒಹರ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾ, “ಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮ
 ದಯಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ
 ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಮಹಿಷ
 ವನ್ನು ಓಡಿಸಿದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಸಾಧನವನ್ನು
 ಹೇಳಬೇಕು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಮಹೇಂದ್ರಯೋಗಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಆಲೋಚಿಸಿ,
 “ನೀನು ಯಮನ ಮಹಿಷವನ್ನು ಓಡಿಸುವುದರ

ಮೂಲಕ ರೋಗಿಯ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡ
 ಬೇಕೆಂಬ ಅಗತ್ಯದ ದಿನವು ಬಂದರೆ, ಅಮೇಲೆ
 ನೀನು ವೈದ್ಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಾಗಿ
 ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳು. ಇನ್ನು ಆ
 ಮಹಿಷವನ್ನು ಓಡಿಸುವ ಸಾಧನವು ಇದು. ನೀನು
 ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕನಕದರ್ಗಿಯ ವಾಹನವಾದ ವ್ಯಾಘ್ರ
 ವನ್ನು ನೆನದುಕೊಂಡು, ‘ಇಕೋ ವ್ಯಾಘ್ರ!
 ಮಹಿಷರಾಜಾ, ಓಡಿಹೋಗು’ ಎಂದು ಹೇಳು.
 ಕೂಡಲೇ ಮಹಿಷವು ಅದೃಶ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ರೋಗಿ
 ಬದುಕುತ್ತಾನೆ” ಎಂದನು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಗುರುವಿಗೆ ಸಾತ್ವಾಂಗ
 ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಪಾದಧೂಳಿಯನ್ನು
 ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ
 ಬಂದನು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ವೈದ್ಯ
 ಚರಿತ್ರೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲರೂ,
 ಸ್ವಸ್ಥರಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಅವನು ಕೆಲವು

ಬಾಣದ ಗುರಿ

ನೊವತ್ತು ಏಳು ಪ್ರಾಯದವನಾದ ವೀರಣ್ಣನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಜಾಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನು ಎನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಲಕ್ಷಾಧಿಕಾರಿಗಳಾದರು. ಕಲಾಕಾರರಾದರು. ಕೀರ್ತಿಪಾತ್ರರಾದರು. ತಾನು ಮೊತ್ತ ಒಬ್ಬ ಅನಾಮಧೇಯನೇ ಆಗಿದ್ದೇನೆ!

ವೀರಣ್ಣನು ಇನ್ನು ಒದುಕುವುದು ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಅದರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಧು ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾದನು. "ಕೊರತೆ ಮೃಗಗಳಿರುವ ಈ ಅಡವಿಗೆ ನೀನೇಕೆ ಬಂದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಆ ಸಾಧು.

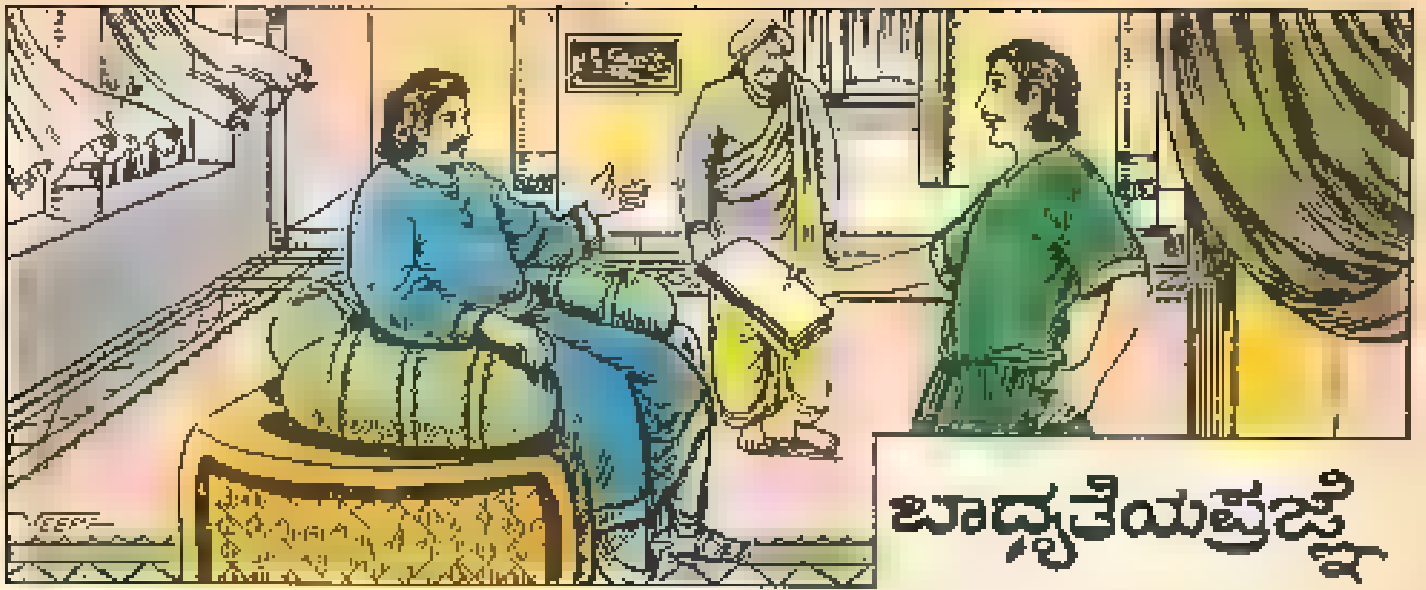
"ಸ್ವಾವಿಧಾ, ನಾನು ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದವನಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಈ ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದೆ" ಎಂದನು.

ಸಾಧು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, "ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿರುವೆ. ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ಏನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿರಿಯಿತ್ತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ವೀರಣ್ಣನು ತಲೆಯೂಡಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧು, "ಬಾಣಕ್ಕೆ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಡದೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಸುಂದರವೋ? ಅಥವಾ ಅನಿವಾರ್ಯವೇ ಸರಿ?" ಎಂದನು.

ಆ ವಚನದಿಂದ ವೀರಣ್ಣನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ತಾನೇನೂ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ನೋಡುಕೊಳ್ಳದೆ, ವೃಲ್ಲಮುಟ್ಟಿಗೆ ಕೈಲಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗತೊಡಗಿದನು.

ಬಾಧ್ಯತೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ

ಸಿರಿಪುರ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಕಚೇರಿ ಯಲ್ಲಿ ಸಲಹಾಧಾರಣ ಪದವಿಯೊಂದು ಖಾಲಿ ಯಾಯಿತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮುತ್ಸದ್ವಿಗಳಾದವರು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉದೇಶವಾರರಾಗಿ ಬರಬಹುದೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಹಾಗೆ ಬಂದವರನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಸ್ವತಃ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಂತೆ ಗೌರಾಂಗ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರ ಎಂಬವರಿಬ್ಬರು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರು.

ಮೊದಲು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗೌರಾಂಗನನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಚೇರಿಯ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ "ನಾವು ಒಪ್ಪಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಂದು ತಪ್ಪು ಇಲ್ಲದೆ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನಿಗದಿಯೇ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಗೌರಾಂಗನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಡಬಡಿಸದೆ, "ಅಯ್ಯೋ, ನಾನು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಧೀಶರ ಹತ್ತಿರ ಸಲಹೆಯ ಕೆಲಸಮಾಡಿದ ಅನುಭವ ಉಳ್ಳವನು. ನನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ದೋಷವೂ ಇದುವರೆಗೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟ ಯೋಗ್ಯತಾ

ಪತ್ರಗಳೇ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ" ಎಂದು ಕೆಲವು ಕಾಗದ ಗಳನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವುಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟ ದಿವಾನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಗಂಭೀರನನ್ನು ಕರೆಹೂದಳು. ಅವರು ಗಂಭೀರನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಾ ಗೌರಾಂಗನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ಕೇಳಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಗಂಭೀರನು, "ಅಯ್ಯೋ, ಒಂದೇ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕೂಡಾ ಆಗದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಅದೇ ರಿಂದ ತಮಗೆ ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗದು. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ತಪ್ಪಾಗಬಾರ ದೆಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಅಂತಹ ಉನ್ನತ ಪದವಿ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಲು ಬರುವುದು ಸಹಜವೇನು ?" ಎಂದು ಗೌರಾಂಗನೊಡನೆ ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

"ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವಿನಾದರೂ ತಪ್ಪು ನಡೆಯದೆ, ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಅಂತಹ ತಪ್ಪು ನಡೆದುದಂತೆ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸುವ ಸಮರ್ಥತೆ

ನನಗಿದೆ. ತಪ್ಪುಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಪಾಠಗಳಿಂದ, ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳಿಗೊಳಗೊಳ್ಳುವವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು ವಿನಯದಿಂದ ಗಂಭೀರ.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ತೃಪ್ತರಾದರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ನಾಳೆಯೇ ಬಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರುವಂತೆ ಗಂಭೀರನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಜಮೀನ್ದಾರರ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಿವಾನನಿಗೆ, ಯಜಮಾನರು ಕೊಡಲೇ ಗಂಭೀರನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

“ಗೌರಾಂಗನಿಗೆ ಅನೇಕರು ಒಳ್ಳೆಯ ಯೋಗ್ಯತಾ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವನು ಈ ಮೊದಲು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಪದವಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವು ಅಂತಹವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಯಾವ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಭೀರನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ದಿವಾನ.

ದಿವಾನನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಗುತ್ತ, “ಗೌರಾಂಗನು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಎಂದಿಗೂ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕೂಡಾ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ನಂಬುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಾತನ್ನು ಫಂಟಿಮ್ನು

ಹೇಗೆ? ಅಂತಹವರು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಸಹಾಯಕರ ಮೇಲೆಯೇ ಆಧಾರ ಪಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪು ನಡೆದರೆ ಅವರು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಅವರ ಮೇಲೆ ಜಾರಿಸುತ್ತಾರೆ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕೂಡಾ ನಡೆಯದಂತೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳ ಪದವಿಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಕಾಲ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಅಲ್ಲವೇನು? ಏನಾಗಿ ಹೇಗಿರಿಸುತ್ತದೆ?” ಎಂದನು.

ದಿವಾನನು, ಜಮೀನ್ದಾರರು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಕುಂಟಾ ವಾಸ್ತವತೆ ಇರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, “ಹೌದು, ನೀವು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೇ” ಎಂದನು.

“ಏನಾದರೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಾಗ ತಪ್ಪುಗಳು ನಡೆಯುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದವನು ಗಂಭೀರನೇ. ಅಂತಹವುಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಸಲಹಾಕಾರನಾಗಿರಲು ಅವನು ಅರ್ಹನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದೆನು” ಎಂದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

ಗಂಭೀರನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಿವಾನನಾಗಿಯೂ ಆದನು.

ಮುಗ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮದ್ರದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರ ಚಂದ್ರಾದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ರಾಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾಗಿವಳು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಮದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಂತಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದಂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಚಿಂತೆಯನ್ನೊಳಿಸಿಮಾಡಿತು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಮುಖರು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಸಂತಾನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಏನಾದರೂ ಪ್ರತಮಾಡುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ರಾಜನು ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜನ ಆಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ಚಂದ್ರಾದೇವಿ ಅನೇಕ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಒಂದು ಪೂರ್ಣಮಿಯ ದಿನ ಅವಳು ಉಪವಾಸವಿದ್ದಳು. “ನಾನು ಶೀಲವತಿ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಬೇಕು” ಎಂದು ಆಳೆ ಹಾಕಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ರಾಜಸಾದ ಇಂದ್ರನು ಚಂದ್ರಾದೇವಿಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಆ ಪುಣ್ಯವತಿಯ

ಗರ್ಭವಾಸಿಯಾಗಿರಲು ಯಾವನು ಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನ ನೆನಪು ಬಂದಿತು.

ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಈ ಮೊದಲು ಕೂಡಾ ಕಾಶೀ ರಾಜನಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿ, ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಾಗ, ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಉಷ್ಣವ ಸರಕವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿಂತನಾಗಿರುತ್ತ, ಅಲ್ಲಿಯ ತನ್ನ ಕಾಲಗಡು ಹೀರಿದ ಮೇಲೆ ಈಗ ಲಾಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನು ಬೋಧಿಸತ್ವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಮಿತ್ರನೇ, ನೀನು ಹೋಗಿ ಮಾನವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸಿದೆಯಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನವ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದವನೂ ಆಗುವೆ. ಕಾಶೀ ರಾಜನೂ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮಹಾ ಸಾರ್ಥಿ ಚಂದ್ರಾದೇವಿಯೂ ಪುತ್ರಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ

ಅನುಚರರಾಗಿದ್ದರೇನೋ. ರಾಜನು ಎಷ್ಟು
ಮುಂದಿರಬಹುದು. ತನ್ನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಹಾಲುಕೊಡಲು
ಅರವತ್ತಾಲ್ಪ ಮಂದಿ ವಾಸಿಯರನ್ನು ನೇಮಕ
ಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ರಾಜನು ಬಿಟ್ಟರ ರಾಣಿಯ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಏನಾದರೂ ಒಂದು ವರವನ್ನು
ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಚಂದ್ರಾದೇವಿ, ಸಮಯ
ಮಾಡಾಗ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಹ
ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಜನುಮಾರನಿಗೆ ವಿಧಿಪ್ರಸಾರ ನಾಮಕರಣ
ಮಾಡೋತ್ಸವ ನಡೆಯಿತ್ತು. ತೇವಿಯಾಯೆಂದು
ಮಗುವಿಗೆ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನು
ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಕುಮಾರನಿಗೆ
ಮಾರಕವಾದ ಅರಿಷ್ಟಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವ್ರತಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮೂತು
ಕೇಳು. ನೀನು ಆತರ ಕುಮಾರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವೆ
ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು
ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಚಂದ್ರಾದೇವಿಯ. ಗರ್ಭದನ್ನು
ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಅನುಚರ
ರಾದ ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡಾ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರ
ರಾಗದೆ, ಏನೂರು ಮಂದಿ ದೇವತೆಗಳು ಕಾಶೀರಾಜನ
ಪರಿವಾರದೊಳಗಿನವರ ಹೆಂಡತಿಯರ ಗರ್ಭ
ಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು.

ಸಹಸ್ರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಾದೇವಿ ಅನೇಕ ಶುಭಲಕ್ಷಣ
ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪುತ್ರನನ್ನು ಪುಸುಕಿದಳು. ಆ
ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದ ಏನೂರು ಮಂದಿಗಳೂ
ಹುಟ್ಟಿದರು. ರಾಜನುಮಾಡದ ಪ್ರಸವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ
ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹುಟ್ಟಿಮದರಿಂದ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ
ಕುಮಾರನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಬೆಳೆದು, ಅವನಿಗೆ

ಅವರು ಮಗುವಿನ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ,
"ರಾಜಾ, ಈ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ
ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯದವನಾಗಿರು
ತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು.

ತೇವಿಯಾಯನು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಪ್ರಾಯದವ
ನಾಗಿರುವಾಗ, ಅಮ್ಮನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿ
ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು
ಬಂದಿರು. ರಾಜನು ಮಗುವನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ
ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲಮಾಡಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆ
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರನ್ನು ವಿಚಾರಣೆ
ಗಾಗಿ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.
ರಾಜನು ಆ ನಾಲ್ವರನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಆ ಕಳ್ಳರಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಕೊರಡು ಏಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡ
ಬೇಕೆಂದೂ, ಎರಡನೆಯವನಿಗೆ ಅಜ್ಜ ಕಾರಾ
ಗಾರದಲ್ಲಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ಮೂರನೆಯವನನ್ನು ಈಟ
ನಳಿಂದ ತಿವಿಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ನಾಲ್ಕನೆಯವನನ್ನು
ಕೂಲಕ್ಕೇರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು.

ಪೂರ್ವಜನ್ಮ ಬಾಧಿಸಿರುವ ಬೋಧಿಸತ್ವನು
 ಇನ್ನೊಂದು ನೋಡಿ, "ಆಯೋ ನನ್ನ ತಂದೆ ರಾಜ
 ನಾಗಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ತಾನೇ ನರಕವನ್ನು
 ಹೋಗಿದ್ದೇ ಕೋನ.ಕೋಳ್ವಾಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡು
 ತಾನೆ? ನಾನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟತ್ತು ವರ್ಷ
 ರಾಜನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಂಬತ್ತು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ
 ಉಪ್ಪು ಹ ನರಕವನ್ನು ನುಭವಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆ ನಾನು
 ಈ ಕನ್ನರ ಮಂಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೇನಾದು" ತಾನು
 ಕಳಸೆಂಬುದು ಕಿಳಿಯದೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ನಾಲ್ವರು
 ಕಳ್ಳರನ್ನು ಅತಿಶ್ವಾರವಾದ ರಿಕ್ಷೆ ಗುರಿ ಮಾಡು
 ತಾನೆ. ನಾನು ಕೂಡಾ ರಾಜನಾದರೆ ನನಗೆ ನರಕ
 ವಾಸವು ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ!" ಎಂದುಕೊಂಡು ಬೆಂಕಿ
 ತೊಡಗಿದನು.

ಆಗಿನಿಂದ ತೇಮಿಯನಿಗೆ ಈ ಒದುಕನ್ನು
 ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಾಗೆ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹತ್ತಿ
 ಕೊಂಡಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವನ ಬಂಗಾರ ರಂಗಿನ
 ಕವೀಶ್ವರ ಮುಸಕಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ
 ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ತಾಯಿ ಕಾಣಿಸಿ, "ಹೆದರಬೇಡ
 ಕಂದಾ, ಈ ಪಾಪದ ದುರಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳ
 ಬೇಕಾದರೆ, ನಾನು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡು. ಕೆವುಡನ
 ಹಾಗೆ, ಮೂಕನ ಹಾಗೆ, ಕಾಲು ಬಾರದವನ
 ಹಾಗೆ, ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಹೆಡ್ಡ ನ ಹಾಗೆ ನಟಿಸಿ
 ಕೊಂಡಿರು" ಎಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದಳು.
 ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು ತೇಮಿಯ.

ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನ ಹತ್ತಿರವೇ
 ಉಳಿದ ಏನೂರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಇರಿಸಿದರು.
 ಆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಹಸಿವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಹಾಲಿಗಾಗಿ
 ಅಳತೊಡಗಿದುವು. ಆದರೆ ಬೋಧಿಸತ್ವ ಬಾಲ
 ನೊಬ್ಬನೇ ಎಷ್ಟೇ ಹಸಿವೆಯಾದರೂ ಅಳದಿರುವನು.
 "ಈ ಬೋಕದಲ್ಲಿ ನರಕ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು
 ಕಷ್ಟವದು ಫಿದಕ್ಕಿಂತ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಾಡಿ ಒಣಗಿ

ಹೋಗಿ ಬೇಗನೇ ಸಾಯುವುದು. ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆ
 ಯದು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು.

ದಾಸಿಯರು ಬಾಲಕನ ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯನ್ನು
 ನೋಡಿ, ರಾಣಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ರಾಜ
 ಕುಮಾರನು ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಅಳುವುದೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು
 ಹೇಳಿದರು. ಅವಳು ಈ ಸಂಗತಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ
 ಹೇಳಿದಳು. ರಾಜನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆಯಿ
 ತನ್ನ ಕುಮಾರನ ವಿಚಿತ್ರ ವರ್ತನೆಯ ಒಗ್ಗೆ ಅವರ
 ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದನು.

"ಇದೇನೂ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ ಮಹಾರಾಜಾ.
 ಬಾಲಕನು ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಅಳುವ ಆಗತ್ಯವೇನಿದೆ?
 ಸರಿಯಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟರೆ ಗುಗುಲನ
 ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಬಾದಿ
 ಗಳು ಹಾಗೂ ಮಾಡಿದರು. ಕೊಡುವ ಹಾಲು
 ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಚ್ಚ. ಆದರೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸ
 ಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದುಸಾರಿ ಹಾಲು ಕೊಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ

ನೋಡಿದರು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಕಂಡನು ಅಳಲಿಲ್ಲ. ಇದು ದಾದಿಯಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿತು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತೇವಿಯಾನು ಬಾಲ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನಾಡಿಸಿ ಅಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕೇಳಿ ಹಾಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಕಂಡಿದ್ದ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಮೊರದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಂತೆ ಹಾಕಿದರೆ ಕೇಳಿಸದಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವನು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಯಾರಿಂದಲೂ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಮಗು ಹೀಗೇಕಿರುವನೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಒಂದುಸಾರಿ ದಾಸಿಯರು ವಿಹಾಯಿಗಳನ್ನಾಪ್ತು ಕಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆಯೂ ಇಟ್ಟು, "ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ನಾ ಮುಂದೆ ತಾ ಮುಂದೆ ಎಂಬಂತೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದು

ಮಿಠಾಯಿ ತಿಂದರು. ಒಬ್ಬನ ಕೈಯಿಂದೊಬ್ಬನು ಎಳೆದುಕೊಂಡನು. ತೇವಿಯಾನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ಅಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜಯ ಗುಂಡಿಗೆ ಬಾರಿ ಪೋಯಿತು. ಅವಳು ಮಿಠಾಯಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು "ತಿನ್ನು ನನ್ನಪ್ಪಾ" ಎನ್ನುತ್ತ ಮಗನ ಬಾಯಿ ಯೆದ್ದಿಟ್ಟಳು. ಬೇರೂ ಬೇಡುತ್ತ ಅದು ಸುಳುಸುಳಿ ಅವನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿತು.

ಐದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಐದು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯ ಭಯವು ಸೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ ಅಂತಲೇ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತೇವಿಯಾನು ಹೆದರುವನೇ ನೋಡಲು ರಾವಣನ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡಮೊಂಡು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ತಾಳಿಗೋಲಿಗಳನ್ನು ಹೊದೆಯಿಸಿದನು. ಆ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಶರಣೆಯ ಆ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಸಿದರು. ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಬಾಲಕರೂ ಹೆದರಿ ದೂರ ಓಡಿದರು. ತೇವಿಯಾನು ಮಾತ್ರ "ಕರಕವಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆಂತ ಈ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದುಕೊಂಡು ನಿರ್ಲಿಪ್ತನಾಗಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಬೆಂಕಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಯಾರೋ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಚ್ಚೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾಯಿತು.

ತೇವಿಯಾನು ಏಳು ವಯಸ್ಸಿನವನಾದನು. ಆಗೊಮ್ಮೆ ಕೆಲವು ನಾಗರಹಾವುಗಳ ವಿಷದ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ, ಮೂತಿಗಳನ್ನು ಹೊಲಿದು ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಇರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳೂ ಹಾವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಚೆಲ್ಲಾಚೆದರಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು. ಆದರೆ ತೇವಿಯಾನು ಕುಳಿತ ಜಾಗದಿಂದ ಕದಲಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಹಾವುಗಳು ಅವನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಹರಿದಾಡಿದುವು. ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹವೆಬಿಟ್ಟು ಆಡಿದುವು. ಆದರೂ ಅವನು ಚಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೋವವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕಿವಿಗಳೂ, ಬಾಯಿದೂ ಸರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಏಕೆ ಕದಲುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆ ಮೃತನಾದುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೂಡಿಸಲಾಗದೆ ಹೋದರು. ವಜ್ರಗಳು ಎಸೋದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಅಡಿದರು. ವಿನೋದವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ತೇವಿಯಾಚನು ಮಾತ್ರ, ಸುಗಂಧಿ. ಒಬ್ಬನು ಕತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ನೃತ್ಯಮಾಡುತ್ತಾ, "ಎಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜಕುಮಾರ? ಅವನ ತಲೆ ಕಡಿದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಿಯು ನೃತ್ಯ ತೇವಿಯಾಚನ ಮೇಲೆ ಫಯಂಕರ ಹಾವುಗಳಾದ ಗಳಾವ ಓಡಬಂದನು. ಉಳಿದ ಮಡುಗಡೆಲ್ಲಾ ಕಿಟ್ಟನೆ ಕಿರಿಚಿ ಓಡಿದರು. ಅವರ ತೇವಿಯಾಚನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಫಯಂವಿದವನಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಳಿತ್ತನು. ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವವನು ತನ್ನ ಪಟನೆ ಮುಗಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಒಬ್ಬ ತೇವಿಯಾಚನಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ ಒಂದುವೇ ಮೂಲಕ ಒನೇನೋ ಮಾಡಿ ಹೋದಿದರು. ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಶಂಖಗಳನ್ನು ಊದಿ ಸಿದರು. ಎಡಬಿಡದೆ ಚಕ್ಕಿಗಳ ಶಬ್ದ ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಅವನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಬೆಲ್ಲದ ಮುದ ನೀರು ಹಚ್ಚಿ ನೋಣಗಳ ಉಪದ್ರ, ಒರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರು ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಹಲ್ಲು ಉಪ್ಪದೆ. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸದೆ, ಮೈ ಮುಖ ತೊಳೆಸದೆ ಒರೆಸದೆ ಅವನ ಶರೀರದಿಂದ ದುರ್ಗಂಧವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ. ಆಗ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವವರೇ. "ಏನೋ ಇದು? ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಮೈ ಕೈ

ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಾರದೇನೋ? ಶಂಖ, ವಾದ್ಯಮೇಳದ ಜ್ಞಾನ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲವೇನೋ?" ಎಂದರು ಗೋಡೆಗೆ ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿದರು.

ಆ ಬೆಂಕಿಯಿಂದಾಗಿ ಅವನ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೆಗಳಿದ್ದುವು. "ಆ ಬೆಂಕಿಗಿಂತಲೂ ಈ ಬೆಂಕಿಯೇ ವಾಸಿ" ಎಂದೆಕೊಂಡು ತೇವಿಯಾಚನು ಸ್ವಲ್ಪವಾ ಚಲಿಸದೆ ಮಂಚದಲ್ಲಿದ್ದನು.

ಅವನು ಪರಿಸದೆ ಹೋದರೂ ಒಬ್ಬನೂ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನು ಹಿಗಿರುವನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಕೊಂಡು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಚಲಿಸಿದರು. ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯಿತೊಡಗಿತು. ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೂಲೆಗೆ ಹಾಕಿ, ಮಗನ ಒಬ್ಬ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. "ಕಯಾ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಗೆಯೆ ಅವಲಕ್ಷಣವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಪ್ರತೀಕ್ಷವಾಸಗಳನ್ನೆ ಮಾಡಿ

ಸನ್ನನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಣ್ಣು ತಿಂದ
ತಾವಿನ ಹಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಬಹಳ
ಅವಮಾನವಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಬಾಲಕರ ಹಾಗಿ
ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾ” ಎಂದು ಅನೇಕನಾರಿ ಬೇಡಿ
ಕೊಂಡರು. ಆದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ
ಹೋಯಿತು.

ತೇಮಿಯನಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳು
ತುಂಬಿದವು. “ಎಂಕಹ ಮೂಗನಾದರೂ, ಕಾಲಿಲ್ಲ
ದವನಾದರೂ, ಯಶಸ್ವಿಯನ್ನು ಬಂದ ಮೇಲೆ
ಪ್ರೀತಿಯುಂಟು ಬದುಕುರದೆ ಹೋಗಲಾರದು.
ಅವಂದರಿಂದ ನಮ್ಮವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲು, ನಾಟ್ಯ
ಗಾರ್ತಿಯನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸೋಣ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ
ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಆಡುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಾ ನೃತ್ಯ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಒಬ್ಬಳಾದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು
ಆಕರ್ಷಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸಿದವಳನ್ನು
ಅವನಿಗೆ ವಜ್ರದ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ”
ಎಂದನು ಪುಹಾರಾಜ.

ತೇಮಿಯನನ್ನು ಪನ್ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿ,
ಒಳ್ಳೆಯ ಒಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೊಡಿಸಿ ಇಂದ್ರಭವನ
ದಂತಹ ಭವನದೊಳಗೆ ಹಂಸತೂಲಿಕಾಶಲ್ಪದ
ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಆ ಭವನದ ತುಂಬಾ
ಹೂಗಳನ್ನು ಅತ್ತರು ಸಾಯಾಜಿಗಳನ್ನು ಗಮನ

ಗಮಾಯಿಸಿದರು. ಮದ್ಯವೇ ಮೊದಲಾದ ಮುಖ್ಯ
ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ನೃತ್ಯಮಾಡುವ ಯುವತಿ
ಯರು ಬಂದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಒಗೆ ಒಗೆಯ
ಹಾವಭಾವಗಳ ಆಟಗಳಿಂದ, ಸುಸ ಮೌತಗಳಿಂದ
ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ರಂಜಿಸಲು ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನ
ಮಾಡಿದರು.

ಅವನು ಆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವ ಯುವತಿಯರ
ಉಸಿರು ತಾಗಿದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೋ ಎಂದಕೊಂಡು
ಉಸಿರು ಕೂಡಾ ಬಿಗಿದು ಮರದ ಬೊಂಬೆಯ
ಹಾಗೆ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

ಕಡೆಗೆ ಆ ಯುವತಿಯರು ತುಂಬಾ ಬೇಸತ್ತು
ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರರು
ಮನುಷ್ಯನೇ ಅಲ್ಲ. ರಾಕ್ಷಸನೇ ಆಗಿದೆಯೇಕೆ. ನಾವು
ನಾಟ್ಯಮಾಡುತ್ತಾ ಹತ್ತಿರ ಹೋದರೆ, ಸರ್ವಾಂಗ
ಮರಗಟ್ಟಿಯೇ ಹೋದರು ಪ್ರಭೂ” ಎಂದು
ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದರು.

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದ
ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೂ ಬಂದಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಪನ್ನೀರೇ
ಅಯಿತು. ತೇಮಿಯನ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದು ಯಾರಿಗೂ
ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

(ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯ)

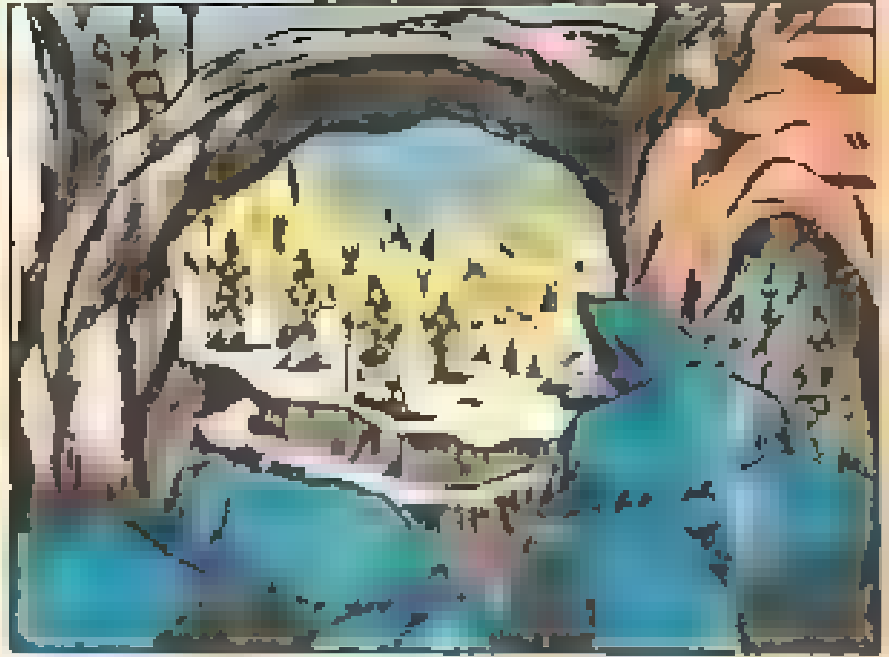

ಸಮ, ದೇವಾಲಯಗಳು ।

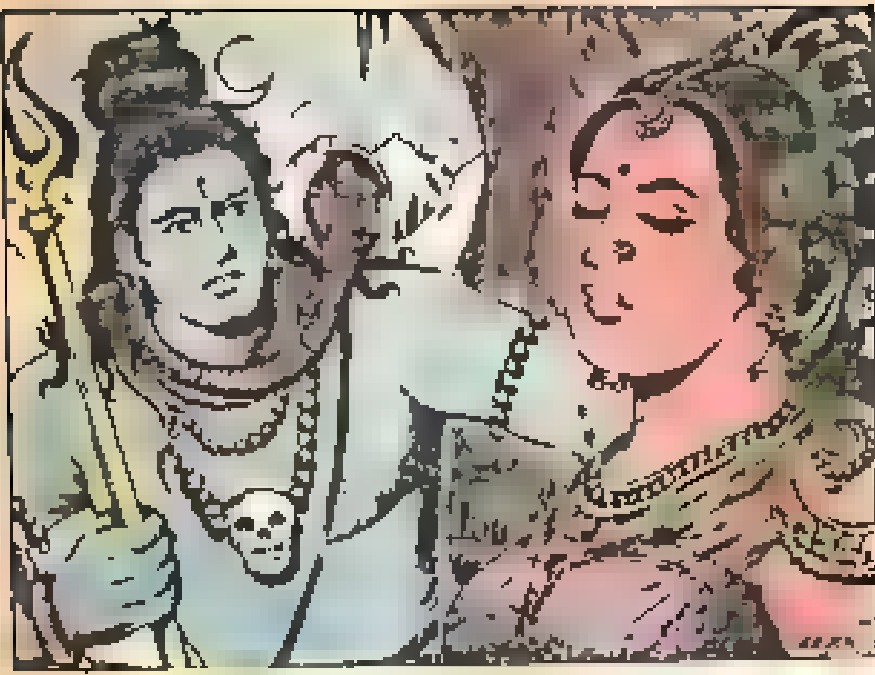
ಅಮರನಾಥ್

ಒಂದು ದಿನ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿ ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಪರಮೇಶ್ವರಾ, ನೀವು ಲಗ್ನಾ ಕೆಲಸ ಕಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಧರಿಸುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವನು ಕೇಳಿ ಪರಮ ಶಿವನು ಸ್ವಾಗತ ನಡೆಸಿ, "ಒಂದು ಪೂಜಾರ್ಥವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇ" ಎಂದನು. "ನೀವು ಸಾಯದಿರುವಾಗ ನಾನು ಮದ್ಯಾ ಎಲ್ಲಿ ಸತ್ತೆನು?" ಎಂದಳು ಅಕ್ಕರ್ಯದಿಂದ ಪಾರ್ವತಿ.

ಪಾರ್ವತೀಗೆ ಜನನ ಮರಣಗಳ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಶಿವನು ಅವಳು ಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದಿರುವ ರಹಸ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶನವೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಝಡ್ಡು ಗಣಗಳು ಸಾರಿಸಿ ದಿಕ್ಕು ಗಣಿಸಿ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿ ತೊಡಗಿದರು.

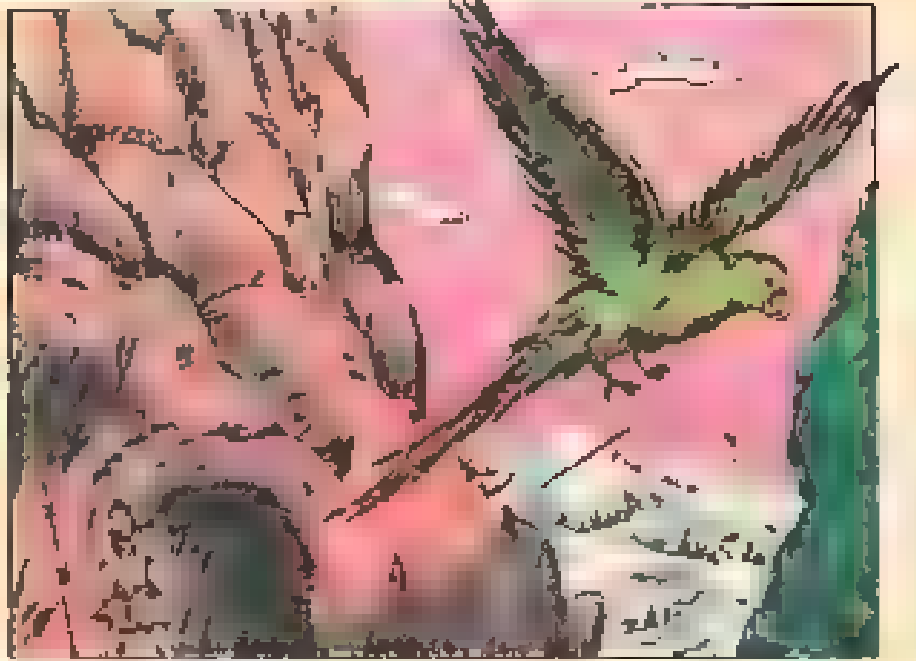

ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಹಿಮಾಲಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಗುಹೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. ಆ ಗುಹೆಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಛಾಪೆ ಕೂಡಾ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಶಿವಭಾವತಿಯರು ಆ ಕಣಿವೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತೀಗೆ ಜನನ ಮರಣಗಳ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ತೊಡಗಿದನು.

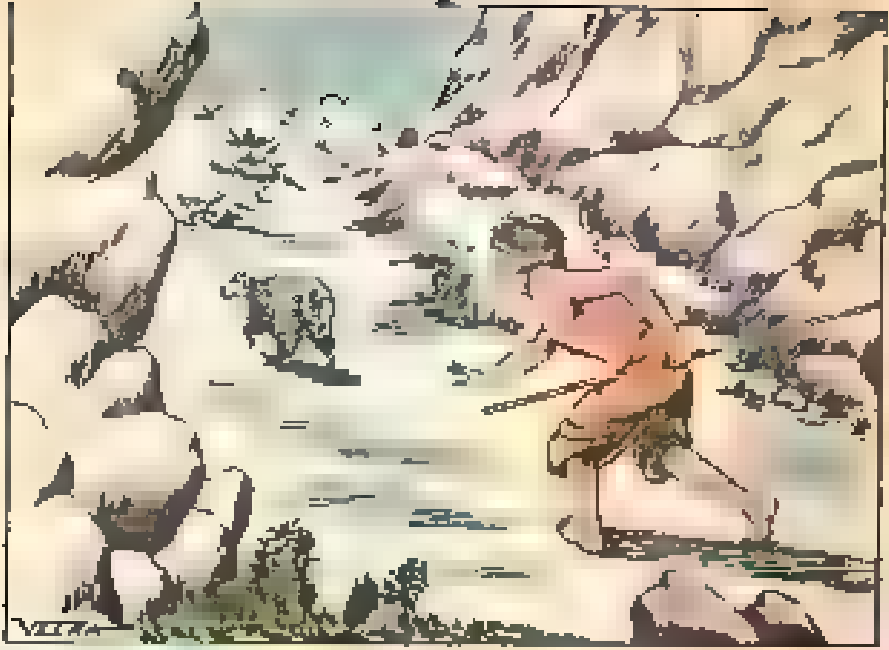
ಏವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಾಮನನಿಗೆ ಒಂದು ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಸಿದ್ಧ ಬಂತು. ಆದರೂ ತನ್ನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಯಾರೋ ಹೊಂದಿಟ್ಟವರನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಏವನು ಅಶ್ವರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಟ್ಟವರ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಹುಡುಕಿದನು.

ಏವನಾ-ಪಾರ್ವತಿಯರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಋತೆಯ ಕಣಿವೆ ಕಡ್ಡಮೊಳಗಿಂದ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಗಿಡ ದಿವ್ಯನ ಹೂವಿಗೆ ಬಂತು. ಆ ಕಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಾಗಿವೆ ಆಗ ತಾನೇ ಮೊಟ್ಟೆಯೊಂದು ಮರಿಯಾಗಿ ಮೂವಗಟ್ಟಿ ಆ ಗಿಡ ಏವನು ವಾಮನನಿಗೆ ಉಪಮೊರಿಸಿದ ರಹಸ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿಹೋಯಿತು.

ಕೂಡು ಪೂರವಲ್ಲಿದ್ದ ವ್ಯಾಗ ಮಹಮಾಯ ಕುಟೀರದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ವ್ಯಾಸನ ಪತ್ನಿ ಶರಣಾಚಾರ್ಯಾಸ್ಥಿರುವಾಗ, ಆ ಗಿಡ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವಳಲ್ಲಿ ಏವನಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮತ್ತು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಆ ಗಿಡಯೇ ಅವಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಚಿಟ್ಟು ಹುಳವೆಂದು ಮುನಿಭೂಷಣನಿಗೆ ಹಿರಿಗಣಿಸಿತು.

ಶಿವನು ಶಾರ್ವಾತಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದವನ್ನು ತಿಳಿಯ
ಪಡಿಸಿದ ಆ ಗುಹೆ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳವಾಯಿತು.
ಕೆಲವು ಶತಮಾನಗಳೂ ಗತಿಸಿದುವು. ಒಂದು
ದಿನ ಯಜ್ಞವೇನಾದ ಒಬ್ಬ ಕುರುಪಿನು ಮಂಡೆ
ಯಿಂದ ಶಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಕುರಿ ಮರಿ
ಯನ್ನು ಹಿಡಿಸುತ್ತಾ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನು ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ
ದಿಂಗೆ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ
ಪಟ್ಟನು. ಮುಂಚಾಗಲೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಅದ್ಭುತ ಶಾಂತಿಯೂ, ಭಕ್ತಿಯೂ ಕಾಡಾ
ದುವು. ಅವನು ಕಾಡ್ಕೆರೆ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ
ಹೋಗಿ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾಡಿದನು.

ಕಾಡ್ಕೆರೆ ರಾಜನು ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ
ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿವೆ ಮುನಿಗಳು
ರಾಜನಿಗೆ ಆ ಸ್ಥಳದ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು
ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳಿದರು.

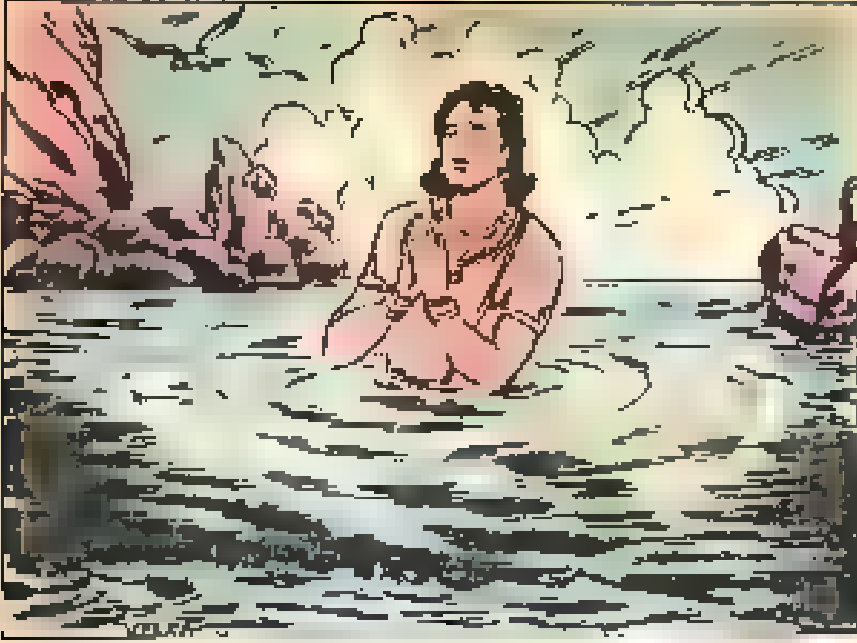

ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ
ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ
ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ
ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ
ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ
ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಬಂದ

ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು
ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು
ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು
ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು
ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು
ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಂವತ್ಸಾರ ನಿಲುವು

ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಮಂಜಿನ ಕುಂಬ
ಗಣದ ರೂಪಕವಾದ ರೂಪ ಕೆವಲಿಂಗವನ್ನು
ಭಕ್ತರು ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚವು
ದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಮಹತ್ವ ಆ ಹಿಮಾಲಯವನ್ನು
ದರ್ಶಿಸಿದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆ ದಿನದಿಂದ
ಪರಲೋಕವಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ
ಭಕ್ತರು ಪವಿತ್ರವಾದ ಈ ಅಮರನಾಥ
ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಹೀಗಿರಲು ಪವಿತ್ರವಾದ ಸಮುದ್ರ ಜಲದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿದಳು. ಅಂದು ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಜೀವಕೆಳುಕು ಸಂಭವವಾದಿತು. ಚಂದ್ರನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಶರಣುಗೊಂಡ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಮುಕ್ತಪಡಿಸಿತು. ಚಂದ್ರನು ಸ್ನಾನಮಾಡಿದ ಅಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಪ್ರಭಾಕ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದು ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಚಂದ್ರನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಪ್ರಭಾಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದನು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಜನರು ಅಲ್ಲಿಯ ಶಿವನನ್ನು ಸೋಮನಾಥನೆಂದು ಕರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರಾಂಥಿಯಾಯಿತು.

ಪ್ರಭಾಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಜಗದ್ಗುರು ಶಿವನು ವ್ರತ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬೃಹದಾಯುಷವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು, ಕ್ರಿ. ಮ. ೬-ನೇಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನು ಪರಿವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಲ್ಮನೆಂದು ಧಾರಾಸಂಗ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಗುರು ಶಿವನು ವ್ರತ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬೃಹದಾಯುಷವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು, ಆ ರಾತ್ರಿ ಆ ಅರ್ಧ ಮೂರ್ತಿಯು ಅಲ್ಲಿಯವನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾಯಿತು.

ಕೆ ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆ ಪಿವಾಲಯದ
ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಆಗಿನಿಂದ ಅದು
ಪುನರ್ಮಿಡ್ಡ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳವಾಗಿ, ದೇಶದ ಪಾಲ್ಕು
ಮೂರ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ ಭಕ್ತರು ಸಂದರ್ಶನಮಾಡ
ತೊಡಗಿದರು. ರಾಜರೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೂ
ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾನುಸಾರವಾಗಿ ಒಂಗಾರದ
ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಅಲಯಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತ
ಒಂದರು. ಅಲಯದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ,
ಅಂಗಡಿಗಳೂ ವಸತಿ ಗೃಹಗಳೂ ವಿವಿಷ್ಟವು.

ಹನ್ನೊಂದನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಗಣೀ
ಮಹಮ್ಮದ್ ಛಾರ್ಲ ದೇಶದ ಮೇಲೆ
ದಂಡಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದನು. ಸೋಮನಾಥ
ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿರುವ ದಕ್ಷರಾಹಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಕು
ಶಿಲ್ಪ ಮಹಮ್ಮದ್, ಅದನ್ನು ಮುಕ್ತರಾ
ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಅಲಯದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಸಿದನು.
ಇದು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

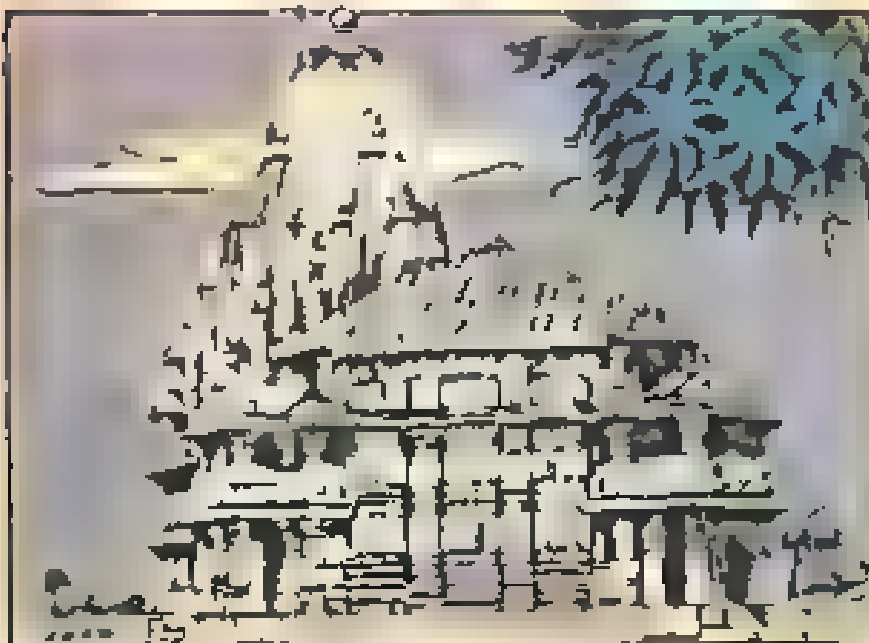
ಅಲಯದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಆ ಪ್ರಾಂಶದ ಪೊಲೀಸರು
ತನ್ನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಆದರೂ
ಅನುಭಾಗರಾದ ಗಣೀ ಮಹಮ್ಮದನ
ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ.
ಸಾವಿನಾನ್ ಪೌರರು ಕೊಡಾ ನುರಾಶ್ರಮಣ
ದಾರಲೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದು
ಕೊಂಡರು.

ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಸ್ವಯಂಭೂತರಾಗಿದ್ದಾ
ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು ಮೂಲ ವಿಗ್ರಹ
ವನ್ನು ದಿಬ್ಬದೊಡನೆ ಫಲಕದಿಗಿಳಿಸಿ
ದ್ವಾರದ ದಾಹ್ಯಮುಂದಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾರ್ಗ
ಮಾಡು. ಅದರೂ ಗವನ ಮಹಮ್ಮದನ
ಪೈಕರು ಅವನ ವನಕ್ಕೆ ಹಾಜರಾಗಲು
ವಿರಾಮಧರಾದ ಅವರನ್ನು ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ
ಮಗಿ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟರು.

ವನಕ್ಕೆ ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದ
ಮೇಲೆಯೇ ಮಹಮ್ಮದನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅರಿಯ
ದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.
ಅವರು ಅರಿಯುವನ್ನೂ, ಅರಿಯದೊಳಗಿನ
ವಿಗ್ರಹವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಿ, ದೇವಾಲಯ
ದೊಳಗಿಂದ ತಾವು ಅಮಾಕೊಂದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಧನರಾಶಿಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆ ಮೂಡಲು
ಕೊಂದು ಹೋದರು.

ಈ ಮುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಅರಿಯುವ ಪರಿಮೂಲದೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ
ಅಧ್ಯಾ ಅಧೀನ ಪೆಟ್ಟಿಯಿಂದ ಸಾಕವಾಯಿತು.
ಈ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದೇವಾಲಯವು
ಪರಿವೇಟಿನಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೆರಣಗವೇನ
ಅರಾಶಿಯಂತೆ ನಿಲುವು ಮೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು.
ಅದಾದನಂತೆ ಇಂದೋರ್ ರಾಣಿ ಅಹಲ್ಯಾ
ಬಾಯಿ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದಳು.
ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಲಾದ ಹೊಸ ಅರಿಯಕ್ಕೆ
ರಾಜರೂ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ
ಪದಿಯು.

ಅನ್ವಾವಿರೋಧಿವಾಕ್

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಂಗಪುರದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಾಲಕ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದರವು ಸೋಮಾರಿವಾಗಿತ್ತು.
ಆ ಕಾಲದಿಂದ ಅವನು ಕೆಲವೊಂದಿ ಸರಳ ಗುಣ
ಪಟ್ಟವರನ್ನು ಸೇರಿ, ತಾನು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವ
ನಾಗಿ ಮಗುವಾದ ಮೂತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವನು.
ಅಂತಹವರಲ್ಲಿ ಬಲುಗಟ್ಟಿ.

ಒಂದೊಂದು ಆ ಸರಳ ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು,
“ಅದೇನು ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡತನ? ಯಾವಾಗಲೂ
ಯಾವ ಮರದ ಕೆಳಗೋ ಉಗುರು ಕೆರೆದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ತಾನೇ ನಿನ್ನ
ಕೆಲಸ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

“ನೀನು ದಿನವಿಡೀ ಕಪ್ಪಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುವಿ
ಹೌದಾ? ಒಂದೊಂದು ನಿನ್ನಿಂದ ಇಷ್ಟು ಪೇರಂ
ಗಾಯಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯ ಹೇಳು” ಎಂದು
ಚಿಂತಾಲಕನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಸರಳ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪಹೂಪು ಆರೋಚನ
ಮಾಡಿ “ಹದಿನೈದು” ಎಂದನು.

“ನಾನು ನಲವತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಗೊತ್ತೇನು?”
ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕ

ಸರಳ ಗುಣದವನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾ,
“ತಿನ್ನು ನೋಡೋಣ” ಎಂದನು. “ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ
ಹೇಳುವ ಹಾಗೆಮೇ ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು
ಚಿಂತಾಲಕ

ಸರಳ ಗುಣದವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಕರೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಲವತ್ತು ಪೇರಂಗಾಯಿ
ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಚಿಂತಾಲಕನ
ಮುಂದಿಟ್ಟನು. ಚಿಂತಾಲಕನ ಒಮ್ಮೊಟ್ಟೆಯು ಶಕ್ತಿ
ದೊಡ್ಡದೇ ಅವನು ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿ
ನಲವತ್ತು ಪೇರಂಗಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಕರಕರನೆ ತಿಂದು
ಬಿಟ್ಟನು.

ಸರಳ ಗುಣದವನು ಚಿಂತಾಲಕನನ್ನು ಕರೆದು
ಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಪಾಪ! ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು
ದೊಡ್ಡ ತಿಂಡಿಯು ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಕಷ್ಟ
ಪಟ್ಟು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ನೀನು ಮಾಡುವ
ದಿಲ್ಲ. ತಿನ್ನಲು ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತ?” ಎಂದನು.

“ಕಪ್ಪಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿರುವಾಗಲೇ ಇಷ್ಟು
ತಿನ್ನುತ್ತೇನಷ್ಟೆ” ಕಪ್ಪಪಟ್ಟರೆ ಕಷ್ಟ ಹಸಿವೆ ಇನ್ನೂ
ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು

ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಗೋಚಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕ.

"ಹೊರೆಯೋ, ಅದು ನಿಜವೇ, ಏನು?" ಎಂದು ಕನಿಕರಪಟ್ಟನು ಸರಳ ಗುಣದವನು.

"ನಿಜ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನನ್ನಂಥವನನ್ನು ಕೆಲಸ ಮಾಡ ಹೇಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ನಾನು ತಿನ್ನುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊಸದು ತರುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ದಿನಾ ನಿನಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಪೋಷಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕ.

ಅವನು ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಮಾಡುವುದು ಏಕೆ ಹೇಳಿದನೆಂದರೆ, ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನೆರೆಯ ಊರಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಿಂಡಿಬಾಕನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವನನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಅವರೇ ಪೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಆಸ್ಥಾನ

ತಿಂಡಿಬಾಕನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಾಲಕನು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ತಾನೇ ಗೆದ್ದರೆ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಚಿಂತೆ ತೀರಿದಂತೆ ಆಗಿತ್ತು!

ಚಿಂತಾಲಕನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸರಳ ಗುಣದವನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಚಿಂತಾಲಕನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಅವನು ತಿಂಡಿ ಬಾಕತನ ದೊಡ್ಡದು. ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವರೆಗೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಪೋಷಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊಸದು ತರುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಚಿಂತಾಲಕನ ಪಥಕವು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದಕೊಂಡು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹತ್ತಿರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಆಸ್ಥಾನ ತಿಂಡಿಬಾಕನಾಗಿದ್ದ ಸುಪ್ಪಕ್ಕ ಎಂಬವನು ಆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಪರಿಚಿತನಾಗಿದ್ದನು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಸುಪ್ಪಕ್ಕಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, ಅಮೇಲೆ ಚಿಂತಾಲಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ಚಿಂತಾಲಕಾ, ನಿನಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ತಿಂಡಿಬಾಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಸೆಯಾಗಿದೆಯಂತೆ; ನಿಜವೇ ಅದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ನಿನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಷ್ಟೆಂದು ಮೊದಲು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ಇಕೋ, ಈ ಸುಪ್ಪಕ್ಕಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ತಿಂಡಿಬಾಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಒಂದು ವರ್ಷ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಪೋಷಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದವನು. ನೀನು ಇವನನ್ನು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸೋಲಿಸಿದಿಯಾದರೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದವರು ನಿನ್ನನ್ನು ತಿಂಡಿಬಾಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏನನ್ನುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಚಿಂತಾಲಕನು ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಅವನು

ನೋಡಿ ಸುಪ್ಪು “ನೀನು ಸೊರಕಲು ಪ್ರಾಣಿಯ ಹಾಗಿರುವಿ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವ ತ್ರಾಣ ನಿನಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

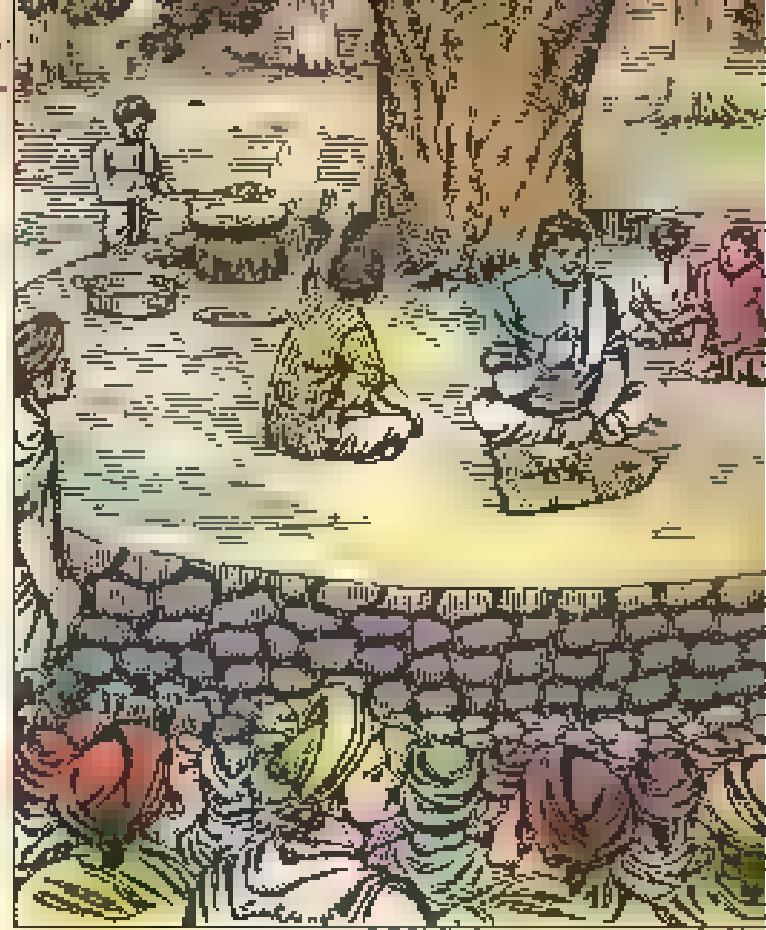
“ನಾನು ಒಂದೇಸಾರಿ ನಲುಕುತ್ತಾ ಪೇರುಗಾಯಿ ಗಳನ್ನು ತಿಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಸಂಗತಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದುದು” ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕ ಕೋಪದಿಂದ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ, ನಾಳೆ ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಗಾರಿಗೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ. ನೀನು ಎಷ್ಟು ತಿನ್ನುವಿಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಾನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ಸುಪ್ಪು.

ಮರುದಿನ ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಸನ್ನಾಹವಾಯಿತು. ಮೊದಲು ಚಿಂತಾಲಕನು ತಿನ್ನಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಇನ್ನೂರು ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಿಂದನು. ನೋಡಿದವ ರೆಲ್ಲ ಅವನ ತಿಂಡಿಯ ಶಕ್ತಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಆಮೇಲೆ ಸುಪ್ಪು ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನು ಅವಲೀರೆಯಿಂದ ನೂರ ಎಂಟುತ್ತು ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಿಂತಾಲಕನು ಹೆದರಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಪಂತ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಚಿಂತಾಲಕನೇ ದೊಡ್ಡ ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸುಪ್ಪಿಗೆ ಎತ್ತಿ ಕೊಡಲು, ಸುಪ್ಪು ಮತ್ತೆ ಹತ್ತುಗಾರಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ತಿಂದನು. ಚಿಂತಾಲಕನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆದರಿ, ಸುಪ್ಪು ತಿನ್ನುವ ಗಾರಿಗೆಗಳ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿದ ಸುರಳ ಗುಣದವರ ಗುಂಪು ಸಹಾಯಮಾಡಿತು.

ಅದರಿಂದಾಗಿ ಸುಪ್ಪು ತಿನ್ನುವ ಗಾರಿಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂರಾಗಲು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಿತು. ತನಗೆ ಅಪಜಯವು ತಪ್ಪದೆಂದು ಚಿಂತಾಲಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಅದರೂ ತನ್ನ ದುಗುಡವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ “ನೀನು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತುಗಾರಿಗೆ ತಿಂದರೆ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲುವಿ” ಎಂದನು ಸುಪ್ಪುಯನ್ನು ನೋಡಿ.

ಅದಕ್ಕೆ ಸುಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿದನು. ಚಿಂತಾಲಕನು ಮತ್ತೆ ಹತ್ತು ಗಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದೆ ನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಿಯಾ?” ಎಂದನು ಸುಪ್ಪು.

“ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ? ಇನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನಿದೆ?” ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕನು ದಿಗಿಲಿನಿಂದ.

“ಅದೇನಿಲ್ಲಾನ್ನು. ಈ ಪಂಥದ ಗೊಡವೆ ಮುಗಿದುಹೋದರೆ, ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಇನ್ನೊಂದು ನೂರುಗಾರಿಗೆ ತಿನ್ನಬಹುದು ಅಂತ ನನ್ನ ಆಸೆ. ಅಷ್ಟೇ!” ಎಂದನು ಸುಪ್ಪು. ಚಿಂತಾಲಕನು ಸುಪ್ಪುಯು ತಿಂಡಿ ಬಾಕಿ ತನ್ನಕ್ಕೆ

ಅಶ್ವರ್ಯವಟ್ಟು, "ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆ ಉಪಾಯ ಸ್ವಲ್ಪ ನನಗೂ ಹೇಳಿ ಬಿಡಯ್ಯ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ನನ್ನ ಹಸಿವಿಗೆ ಶತ್ಕಾರಿಗೆ ನಾನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ, ಇದರಲ್ಲಿ ಉಪಾಯ ಗಿಪಾಯ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದರೂ ಹೇಳಲಾಯಿತು ಏಕೆಂದರೆ ಇಷ್ಟು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವವನಿಗೆ ಮಿದುಳೇ ಕೆಲಸಮಾಡದು. ಮಿದುಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಾಯ ಏನಾದರೂ ಹೊಳೆದೀತು. ಆದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾದರೆ ಉಪಾಯ ಹೇಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತೆ?" ಎಂದನು ಸುಪ್ತಾಕ್ಷಿ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನಗೇನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಾರೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಚಿಂತಾಲಕ.

"ನಾನು ನಿನ್ನಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತೇ. ನಿನ್ನ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯ ನೋಡಿಕೋ. ದಿನಾ ನಿನ್ನಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ಗಾಂಗೆ ಕೊಡುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಸುಪ್ತಾಕ್ಷಿ.

ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ನಿನ್ನ ಸಲಹೆ. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಸಿವೆ ತಗ್ಗುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಷ್ಟು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬಿಡು" ಎಂದನು ಚಿಂತಾಲಕ. "ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿರುವವನಿಗೆ ತಿಂಡಿಗಳೆ

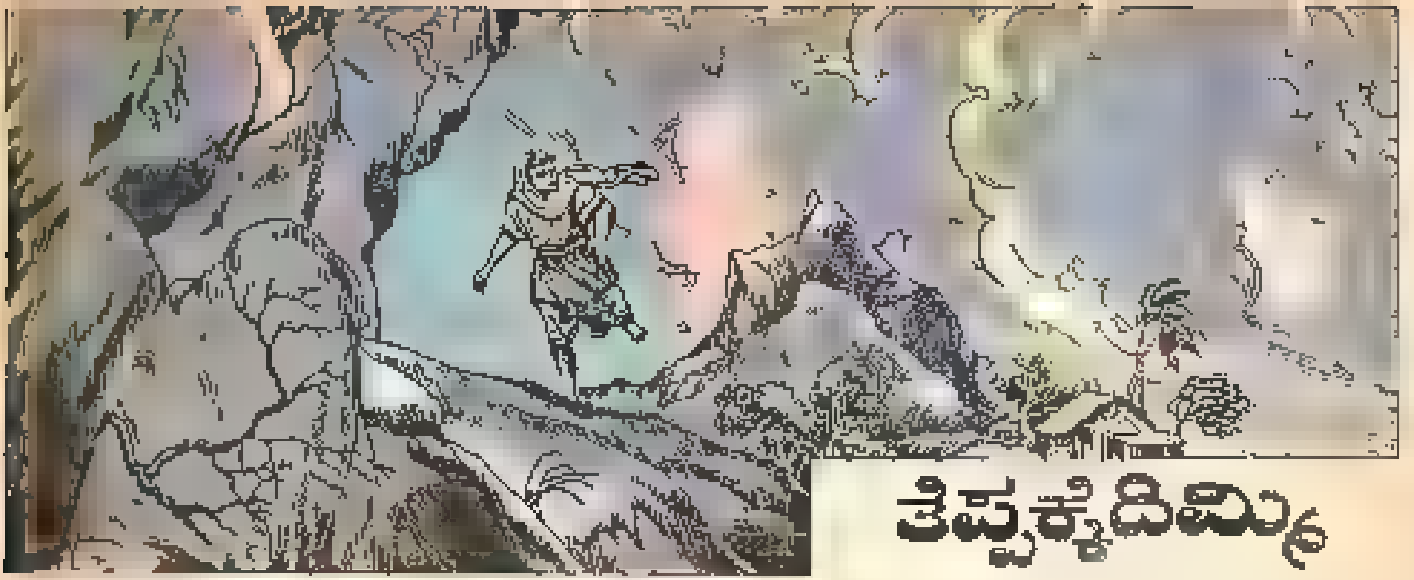
ಯೋಚನೆಯಾದುದರಿಂದ ಹಸಿವೆ ಜಾಸ್ತಿ. ದಿನಾ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಿಂಡಿಗಳ ಆಸೆ ತಗ್ಗುತ್ತದೆ. ತಿಂಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿಗಳೂ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಸುತ್ತವೆ. ನಾನು ದಿನಾ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆನೆಂದರೆ ನನ್ನ ಹಸಿವೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಸುಪ್ತಾಕ್ಷಿ.

"ನೀನು ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆಯೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಚಿಂತಾಲಕ.

"ಹೌದು. ಈಗ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ತಿಂಡಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಕರೆದರೆ ಕೆಲಸವೇನೂ ಮಾಡದೆ ಹಸಿವೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸುಪ್ತಾಕ್ಷಿ.

ಸೋಮಾರಿಗೆ ಸುಖವೆಂಬುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಚಿಂತಾಲಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುವಾಗ ತಿಂಡಿಗಳೆ ಆಲೋಚನೆ ಎಂಬುದು ಅವನ ಸ್ವಾಭಾವದಿಂದ ನೆನಪಿನಿಸಿತು. ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ದೇಹ ಶಕ್ತಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟೇ ಹಸಿವೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದೂ, ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೇನೇ ವಿಪರೀತ ಹಸಿವೆಯಾಗುವುದೆಂದೂ ಆರಿತನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದನು.

ತೆಪ್ಪಕ್ಕೆ ದಿಮ್ಮಿ

ಹೆಚ್ಚು ಸಮುದ್ರತೀರದ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಪ್ರಾಂಶ ವಾದ ಬದಿರಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಡಂಬನೇಂಬ ಹಳ್ಳಿಯವನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ದಿನಾ ತನ್ನ ತೆಪ್ಪದ ಮೇಲೆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮೀನು ಓಡಿದು, ಅವರ ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಣದಿಂದ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಡಂಬನ ತೆಪ್ಪವು ಒಡೆದು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಮರದ ತೆಪ್ಪ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ, ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಗುಡ್ಡಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಎಷ್ಟು ದೂರ ಅಲೆದಾಡಿದರೂ ಕೆಲಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವ ಮರವು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮೋಡ ಗಳು ವಜ್ರವಾಗಿ ಕವಿದು ಕತ್ತಲೆ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವನು ಆ ಅಮೂಲಿತ ಪ್ರಾಂಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಹಳ್ಳಿಯವನಾದುದರಿಂದ ಡಂಬನಿಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಹೆಚ್ಚು ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಾವುದೋ ಬೇರೆಯಾಗಿರ

ಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನಡೆದರೂ ಗುಡ್ಡಗಳೇ ಹೊದತ್ತು ಸಮುದ್ರವು ಇದಿರಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮಳೆಯೂ ಬೀಳತೊಡಗಿತು. "ಮಳೆಗೆ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ ಬೆಳಗವರೆಗೂ ಈ ಗುಡ್ಡಗಳ ಮೇಲೆ ಇರಬೇಕೇನೋ!" ಎಂದು ಅವನು ಚಿಂತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಅಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಿಣುಕು ಮಿಣುಕೆಂದು ದೀವದ ಕಾಂತಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಶ್ರಯ ಕೇಳೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಡಂಬನಿಗೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರಾಣವು ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಹಾಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಅವನು ಆ ದೀವವು ಕಾಣುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕುಟೀರವನ್ನು ಕಲಿಪಿಟ್ಟನು. ಒಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದವನು ಒಬ್ಬ ಮಂದಳ. ಆ ಮಂದಳ ಡಂಬನನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ನೋಡಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಗುಡ್ಡಗಳ ಪ್ರಾಂಶದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಈ ರಾತ್ರಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟು, ಮಲಗಲೆಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಂದಳಿ

ಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕೊಡುವಿರಾ, ತಾತಯ್ಯಾ ? ”
ಎಂದು ದೀನತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು ಡುಂಬು.

“ಒಳಗೆ ಬಾ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾರು ಪರದಾರಿ
ಮೂರದವರೆಗೆ ಯಾವ ಪುನೆಯೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದನು
ಮುದುಕ.

ಒಳಗೆ ಮುದುಕನ ಹೆಂಡತಿ ಏನೋ ಪಳಾರ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಡುಂಬುವನ್ನು
ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾತಾಡಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಮುದುಕ
ಮೊದಿಗೂ ಅವಳು ಒಂದು ಮಾತೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.
ಮುದುಕನೂ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ
ಅಡಿಗೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಮೂವರೂ ಕುಳಿತು,
ಪಳಾರಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು.

ಹೊಸ ಸ್ಥಳವಾದುದರಿಂದ ಡುಂಬು ಕಣ್ಣು
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ನಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ, ಒದಲೇ ಇಲ್ಲ.
“ಈ ಮುದುಕರು ಈ ನಿರ್ಜಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಏಕೆ
ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ? ಏನೋ ಅನುಮಾನ

ವಾಗಿದೆ. ಇವರದೇನೋ ರಹಸ್ಯವಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು
ಕಂಡುಹಿಡಿಯದೆ ಬಿಡಬಾರದು.” ಎಂದು
ಕೊಂಡನು ಡುಂಬು.

ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುದುಕನು ಮೆಲ್ಲನ
ಎದ್ದು ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಾಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ,
ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹತ್ತಿರ
ಹೋದನು. ಅವನು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು
ಏತ್ತಿ, ಅದರೊಳಗಿನಿಂದ ಒಂದು ನೀಲಬಣ್ಣದ
ಕುಲಾವಿಯನ್ನು ತೆಗೆದೊಡ್ಡುವನ್ನು ಡುಂಬುನು
ನೋಡಿದನು. ಡುಂಬುನು ಆ ಕುಲಾವಿಯನ್ನು
ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ಕಾಬ್ಬೀರ !
ಕಾಬ್ಬೀರ !” ಎಂದನು. ಕೂಡಲೇ ಇಂದ,
ಜಾಲದ ಹಾಗೆ ಮುದುಕನು ಮಾಯವಾದನು.
ತರುವಾಯ ಮುದುಕಿ ಎದ್ದು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ
ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅದರೊಳಗಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು
ನೀಲಕುಲಾವಿ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು, “ಕಾಬ್ಬೀರ ! ಕಾಬ್ಬೀರ !” ಎಂದಳು.
ಅವಳು ಕೂಡಾ ಅಂತಃಕಾಶಕಳಾಗಿ ಹೋದಳು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಡುಂಬುನಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ
ಯಂಟಾಯಿತು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ಕುಟೀರದೊಳಗೆ
ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅವನು ಕೂಡಾ
ಎದ್ದು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಅದರ
ಮುಚ್ಚಳ ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅದರೊಳಗೆ
ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಮೂರು ನೀಲಬಣ್ಣದ ಕುಲಾವಿ
ಗಳಿದ್ದುವು. ಡುಂಬುನು ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದು
ತನ್ನ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ಕಾಬ್ಬೀರ !
ಕಾಬ್ಬೀರ !” ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಭಾರದಿಂದ
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡುವು. ಗಾಳಿ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ
ವೇಗದಲ್ಲಿ ಬೀಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅನುಭವವಾಯಿತು.
ಆ ಗಾಳಿಯು ಹೋರಂಬ ಶಬ್ದವೂ ನಿಂತುಹೋದ

ಮಲೆ ಕಣ್ಣಾ ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅವನು
 ಒಂದು ರಂಭವನದ ಭೋಜನಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು.
 ಮೊದಲೆ ಮಂದುಕಿಯರು ರಾಜನು ತಿಂದು
 ಉಳಿದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಗಂಟು
 ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆನ್ನದ ಲೋಟಿ ತಪ್ಪಿಗಳು
 ಕೂಡಾ ಅವರ ಗಂಟುಗಳೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.
 ದುರುಸನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂದಲೇ ಅವರು. ಗಾಬರಿ
 ಯಾದವರಂತೆ ಬೇಗಬೇಗವೆ ನಾಲ ಕುಡುಮಿಗಳನ್ನು
 ತಮ್ಮ ತಲೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, "ಒದಿರೀ ಗುಡ್ಡಗಳು !
 ಒದಿರೀ ಗುಡ್ಡಗಳು !" ಎನ್ನುತ್ತ ಮಾಯವಾಗಿ
 ಹೋದರು.

ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದ ಹೊಲೆ ಇನ್ನು
 ತನ್ನನ್ನು ಅದ್ವಿಪಡಿಸುವವರಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು
 ಜುಲುನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ
 ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿಂದನು. ತರುವಾಯ ರಾಜನು
 ಕುಡಿಯುವ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆಬಿತ್ತು
 ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಕುಡಿದು ಮೈಮರೆತು
 ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು.

ಬೆಳಂಜಾಮದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಹಾರಾಜನ
 ನೌಕರರು ಒಂದು ಭೋಜನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದುರು
 ನನ್ನು ನೋಡಿ, ಹಿಡಿದು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ
 ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.
 "ಮಹಾಪ್ರಭೂ ! ದಿನಾ ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳದ
 ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಭವನದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಕಳ್ಳತನ
 ಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡ ಗಜಜೋರ ಇವನೇ ಪ್ರಭೂ !"
 ಎಂದರು ಆ ನೌಕರರು.

"ಇಂಥಾ ಮಾಯದ ಕಳ್ಳ ಬದುಕಿರುವುದು
 ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಇವನನ್ನು ಒಂದು ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ,
 ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿ, ಇವನನ್ನು ಸಜೀವದಹನ
 ಮಾಡಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ರಾಜನು ಅಪ್ಪಣೆ
 ಮಾಡಿದನು.

ದುಂಬನನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಟ್ಟೆಯ ಕಡೆಗೆ
 ಒಯ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದವ್ವದ ಮರನ
 ದಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಹೂಗಿದು ಆ ಕಂಬಕ್ಕೆ ದುಂಬನನ್ನು
 ಕಟ್ಟಿದರು. ತರುವಾಯ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ದರರೆ
 ಪುರುಲೆ ಒಣಪುಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಪೇರಿಸಿ, ಅದರ ನಾಲ್ಕು
 ಬದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರು.

ಆ ಗಜಜೋರನನ್ನು ನೋಡಲು ಸಗರದೊಳಗಿನ
 ಪ್ರಜೆಗಳು ಆಬಾಲಗೋಪಾಲರಾದಿಯಾಗಿ ಒಂದು
 ಗುಂಪುಗೂಡಿದರು.

ಏಕೆಂದರೆ ಮಹಾರಾಜನ ಭವನದೊಳಗೆ ದಿವು
 ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಎತ್ತ
 ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದ್ದಿತು. ಲಾಂಛನವನದ ಸುತ್ತಲೂ
 ರಕ್ಷಕಭಟರ ಕಾವಲು ಬಲವಾಗಿದ್ದರೂ, ಕಳ್ಳನು
 ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳದಂತೆ ವಿನೇನೋ ಕಪ್ಪು
 ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ
 ಅಶ್ವರ್ಯದ ಸುದ್ದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಳ್ಳನು ಮನುಷ್ಯ

ವಲ್ಲವೆಂದೂ, ಯಾವುದೂ ಭೂತವೆಂದೂ ಜನರು ಹೆಳಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಲೇ ಅಂತಹ ಕಳ್ಳನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಅಷ್ಟು ಜನರು ನೋಡಲು ಬಂದರು.

ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುತ್ತ ಹುಂಬನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯ ತೀರಿತೆಂದೇ ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ನೀಲ ಕುಲಾವಿ ಬೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅವನು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ! ನನ್ನ ದೊಂಬು ಕಡೇ ಕೋರಿಕೆ! ನನ್ನ ನೀಲ ಕುಲಾವಿ ಯನ್ನು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಡಿಸಿಬಿಡಿ. ಅದರ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಪ್ರಾಣವಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ. ಅದನ್ನು ಕೂಡಾ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

"ಅದೊಂದು ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಅವನ ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರಿಸುವುದರಿಂದ ತಪ್ಪೆನ್ನಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಅಜ್ಞಾನಿಯ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಭಟನು ಚಿತೆಯ ಮೇಲಿರುವುದಾಗಿ ನೀಲ ಕುಲಾವಿಯನ್ನು ಹುಂಬನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟನು. ಹುಂಬನು ಕೂಡಲೇ "ಬದಿರಿ ಗುಡ್ಡಗಳು! ಬದಿರಿ ಗುಡ್ಡಗಳು!"

ಎನ್ನುತ್ತ ದಿಮ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹೋದನು, ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಯಿಕೆರೆದು ಸ್ತಂಭಾಭೂತರಾದರು.

ಹುಂಬನು ಬದಿರಿ ಗುಡ್ಡಗಳ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಸೇರಿದನು. ಅವನು ಇನ್ನೂ ದಿಮ್ಮಿಗೆ ಬಿಗಿದು ಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರಾದರೂ ಸಿಗುವರೇನೋ ಎಂದು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಬರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು.

"ಓ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮಾ! ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಬಂದು ನನ್ನ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಯ್ಯಾ! ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತೆ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು ಹುಂಬ.

ಅ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದು "ಎಲೆ! ಈ ಸ್ಥಳವಲ್ಲದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾರೀ ದಿಮ್ಮಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದೀ? ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ದೇವದಾರು ದಿಂದಾಗಿದೆಯಲ್ಲ!" ಎಂದು ಹುಂಬನ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದನು.

"ಹೌದು ಹೌದು. ನನಗೊಂದು ಶಿಷ್ಟ ತಯಾರಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡೆನು. ಕಾಶ್ಮೀರದ ಮಹಾರಾಜರು ಇದನ್ನು ನನಗೆ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನೇ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆನು. ಅಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಇದರ ಮೇಲೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹುಂಬನು ನುಗ್ಗುತ್ತ, ಆ ದಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ಮೂಲ ತಿಳಿ ಜ್ಞಾನ

ಕೆಲವರ ಮೇಲೆ ಮೈಗಿಣ್ಣು ಮೋರ ಕಾಣದ್ದುಗಳು ಬೆಳಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾ
ಬಂದು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮೋರ ನೋಡುತ್ತಾ

ಅದು ಪಾಲನಾಕೆ ಅಗಾಧಿ ಅದರ ಮಹಿಮಾ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ. ಅದು ಪಾಲನಾ ಕೆಲಸವನ್ನು "ನಿನ್ನ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ದೊಡ್ಡದೋ ಕುರಿತು" ಇದು ಒಳ್ಳೆ ಅನುಭವವಾದರೂ ಇಲ್ಲವೆ. ಅದರೂ ಕೆಲವು ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ. ಇದನ್ನು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವಾದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಮಹಿಮೆಯೇ ಅದರಂತೆ ಇದೆ. ಅದು ಸರಿ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಮಹಿಮೆ. ಅದೇ ಕೆಲಸವೆ ಒಳ್ಳೆ " ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೆಲಸವೇ ಕೆಲಸವೆಂದು

ರಾಜಯ್ಯ ದಾಳಿ, ಮತ್ತೂ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಅತಿಸಮೃದ್ಧ ಅಕ್ಕಿಮಾಡ ಅಕ್ಕಿಮಾಡ
ದೇಗೆ ಒಮ್ಮೆ ತೊಣೆ ಅರಾಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಅದರ ಯಜಮಾನ "ಅವಾ ಒಳ್ಳೆ ಅದರಾಳವು ಹಾಲುಮೆ
ತಂದಿರುತ್ತೀಯೆ ನೀವು ತಿರುತಿ ಈ ಅಕ್ಕಿಯ ಕುಟುಂಬಾಂತರೇ ಅಗಲಲಿ ! ಮಹಾರಾಜ್ಯ ! ಒಬ್ಬ ಅಕ್ಕಿಗೆ
ಸ್ವಾಮಿ !" ಎಂದನು ರಾಜಯ್ಯನ ಗುರುತಿಲ್ಲದವನಾಗಿ.

சென்னை மாநகராட்சி, கட்டிடத்துறை, 6 மைல்-புத்தூர், கட்டிட
பொது இலாபகாரம்

ಸತ್ಯವ್ಯಾಸಾರ

ಪ್ರೂವಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸುಲ್ತಾನನಿದ್ದನು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲಾದರೊಮ್ಮೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋಗುವುದುಂಟು. ಹಾಗೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಅವನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋಗುವಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡವಿಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಕಂಡುಬಂದನು. ಆ ರೈತನು ಒಂದು ಹೊರೆಯೊತ್ತು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸುಲ್ತಾನನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಆ ರೈತನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತ, "ಕಮ್ಮಾ, ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲಿರುವ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ಇವು ಸೌತೇಕಾಯಿಗಳು. ನನ್ನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಿದಂಥವು. ಫಲಿಸುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಸುಲ್ತಾನ ಅವರಿಗೆ ಮಾರೋಣವೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ತುಂಬ ಧಾರಾಳ ಕೈಯವರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಸಿಗುತ್ತದೆಂಬ ಆಶೆ" ಎಂದನು ರೈತ. ಅವನು ಈ ಮೊದಲು ಎಂದೂ ಸುಲ್ತಾನನನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

"ಸುಲ್ತಾನರು ನನ್ನ ಸೌತೇಕಾಯಿಗಳಿಗೆ ಏಷ್ಟು ಕೊಡುವರೆಂದು ಅಂದಕೊಂಡಿದ್ದೀ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಸುಲ್ತಾನ.

"ಕಡೇಪಕ್ಷ ಸಾವಿರ ಬಂಗಾರದ ದೀನಾರಗಳ ಸ್ವಾದರೂ ಕೊಡದಿದ್ದಾರೆ?" ಎಂದನು ರೈತ.

"ಅದು ಒಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂದು ಸುಲ್ತಾನರು ಅಂದಕೊಂಡರೆ ನೀನೇನು ಮಾಡುವಿ?" ಎಂದು ಸುಲ್ತಾನನು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೋಗಲಿ, ಏನೂಲಾದರೂ ಕೊಡಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರೈತ.

"ಅದು ಕೂಡಾ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ?"

"ಮುನ್ನೂರು ದೀನಾರಗಳು ಕೊಡಿ ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ"

"ಅದೂ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಅಂದುಕೋ."

"ನೂರು ಕೊಡಿರಿ ಅಪ್ಪತ್ತೇನೆ"

"ಅದು ಕೂಡಾ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೆಂದರೆ?"

"ಐವತ್ತು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ"

"ಸೌತೇಕಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟಾದರೂ ಏಕೆವ್ವಾ ಅಂತ ಅವರಿಗೆ ಕಂಡರೆ?"

“ಮೂವತ್ತು ದಿನಾದ ಕೀಳುತ್ತಾನೆ”

“ಅಷ್ಟು ಸಹ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂದ ರಂದುಕೋ”

“ಆಗ ನನ್ನ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಅವರ ಸಿಂಹಾಸನ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಓಡಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ರೈತ.

ಸುಲ್ತಾನನು ಬಿಡು ಬಿಡು ನಗುತ್ತಾ, ರೈತನನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಭವಾಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಬಂದ ಕೊಡಲೇ ಅವನು ದ್ವಾರವಾಲಕರೊಂದಿಗೆ, “ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಕತ್ತೆಯೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ತಡೆಯದೆ ನೋಡಾಗಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮತ್ತೊಂದು ಗಂಟೆಯ ಮೇಲೆ ರೈತನು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಸುಲ್ತಾನನ ಭವನದ

ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಸುಲ್ತಾನರ ಕರ್ತವ ವಾಗಿಡಿಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ದ್ವಾರವಾಲಕರು ಅವನನ್ನು ಕರೆ,ಯನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರು.

ಸುಲ್ತಾನನು ವೇಷ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಾ, ಹೊರಗಿನ ಅವರಣದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರುವ ಅವನ ರಿಂದ ಸುಲ್ತಾನನ ಗುರುತು ರೈತನಿಗೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇರಿಸಿಂದ ಬೇಕೆಣಿಯಾಗ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯಂತ ವಿನಯದಿಂದ ಸುಲ್ತಾನನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡನು.

“ನನಗಾಗಿ ಏನೋ ತಂದ ಹಾಗಿದೆ, ಏನಿಷ್ಟಾ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಸುಲ್ತಾನನು ಕೇಳಿದನು.

“ಈಳುವ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಗೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಮೊದಲನೇ ಫಲ ಈ ಬೇಕೆಣಿಯಾಗನ್ನು ಕೊಡೋಣವೆಂದು ಕೇಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು ರೈತ.

“ಭೇಷ್ ಒಳ್ಳೆದು, ನನ್ನ ಆನುಗ್ರಹ ವಿಪ್ಲವ
ವರೆಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅನುಕೂಲಿದ್ದೀ ?” ಎಂದು
ಸುಲ್ತಾನನು ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದನು.

“ಸಾವಿರ ದಿನಾರಗಳನ್ನು ಅನುಕೂಲಿದ್ದೇನೆ”
ಎಂದು ರೈತನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ “ಅದು
ಒಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು” ಎಂದನು ಸುಲ್ತಾನ.

“ಐದುನೂರು ಪ್ರಭೂ”

“ಅದೂ ಹೆಚ್ಚೇ”

“ಮುನ್ನೂರಾದರೂ”

“ಅದೂ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ !”

“ನೂರು ದಯಮಾಡಿರಿ”

“ಅದು ಕೂಡಾ ಹೆಚ್ಚಿಂದೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ”

“ಐವತ್ತಾದರೂ”

“ಅದೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.”

“ಮೂವತ್ತು”

“ಅದು ಕೂಡಾ ಹೆಚ್ಚೇ”

“ಆ ಹಾಳು ಮೋರೆಯವನೊಬ್ಬ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
ಗಂಟುಬಿದ್ದು ಕೇಡು ಒಂದು. ಮೂವತ್ತು ಕೂಡಾ
ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ !” ಎಂದನು ರೈತ.

ಸುಲ್ತಾನನು ನಗಾಡಿದನೇ ಹೊರತು ಉತ್ತರ
ವೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ರೈತನು
ಸುಲ್ತಾನನ ಮುಖವನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ

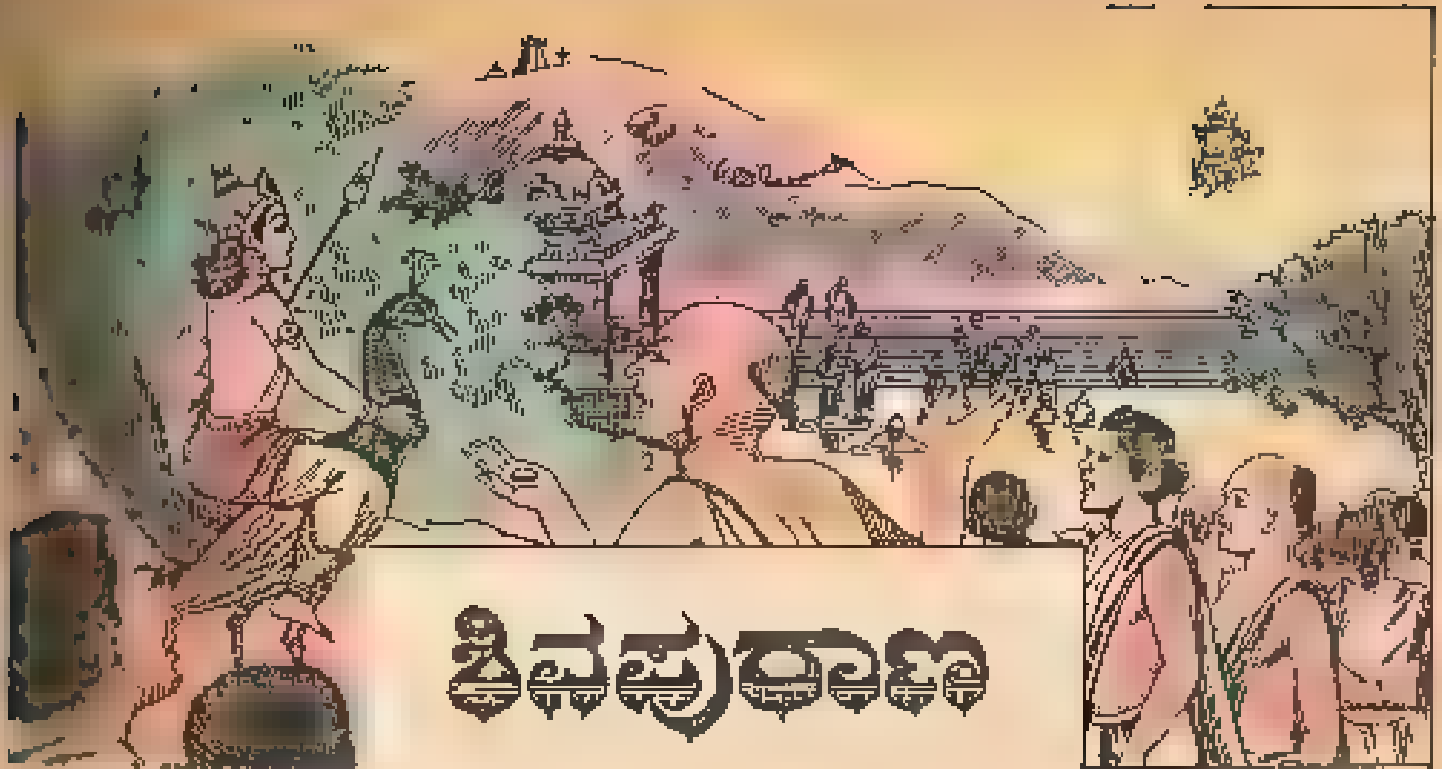
ನೋಡಿ. ತನಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ
ಕಂಡವನು ಈ ಸುಲ್ತಾನನೇ ಎಂದು ತಿಳಿದನು.

“ಹುಜೂರ್, ದಯಮಾಡಿ ನನಗೆ ಮೂವತ್ತು
ದಿನಾರಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕೊಡಿಸಿಬಿಡಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ನನ್ನ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಅದನ್ನು
ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು
ರೈತ ಧೈರ್ಯದಿಂದ.

ಸುಲ್ತಾನನು ನಗುವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ
ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ
ಅವನು ತನ್ನ ವಿಜಾನಾದಾರನನ್ನು ಕರೆದು, “ಈ
ರೈತನಿಗೆ ಸಾವಿರ ದಿನಾರಗಳನ್ನು ಒಳಿಸಿಕೊಡು.
ಆಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಐನೂರು ತೆಗೆ, ಅದರ
ಸಂತರ ಮುನ್ನೂರೂ, ನೂರೂ, ಐವತ್ತೂ,
ಮೂವತ್ತೂ ದಿನಾರಗಳನ್ನು ಸಾರಾಗಿ ಒಳಿಸಿ
ಇಲ್ಲಿಡು” ಎಂದು ಆಪ್ತನೇ ಮಾಡಿದನು.

ಒಂದು ಮೂಟೆ ಪೌತೇಕಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು
ನೂರ ಎಂಬತ್ತು ದಿನಾರಗಳು ದೊರಕಿದವನ್ನು
ನೋಡಿ ರೈತನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.
ಅವನು ಹಿಡಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಆನಂದದಿಂದ ಸುಲ್ತಾನ
ನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಸಲಾಮುಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ, ದಿನಾರಗಳ
ಮೂಟೆಯನ್ನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಪಿವಪುರಾಣ

ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಇಟ್ಟು ಕೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಧಿಪತಿ
 ಅವನು ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಸಹವಾಸಿ
 ಮೇಲೆ ದಯೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡು. "ನಾನು ಕುಳಿತು
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕೂಡ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ."
 ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
 ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
 ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"

1. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
2. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
3. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
4. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
5. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
6. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
7. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
8. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
9. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
10. ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"

ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
 ಅಧಿಪತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ "ನೀನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅವನ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ
 ಯನ್ನು ಅಕ್ಕ ತಪ್ಪದಂತೆ ಜಪಿಸತೊಡಗಿದನು"

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಗಮನಿಸಿ
 ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಧಿಪತಿ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು. ಹತ್ತಿರ
 ಬಂದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ

“ಹೌದಪ್ಪಾ, ಹೌದು. ಈಗ ತಾನೇ ಹೋದನು. ಅಕೋ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೀ ಇದ್ದಾನೆ ನೋಡು. ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಸುವರ್ಣದಾಸ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದ ! ಗಿಡ್ಡನಾದರೂ ದೊಡ್ಡ ಘನಪಾಲೆಯಾದಾನೆ” ಎಂದರು ಅಲ್ಲಿರುವವರು.

“ಅಹಾ ! ಗಿಡ್ಡನು ಎಂಥಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ! ಇಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಕಾಲಯಾಪನೆ ಮಾಡ್ತಾರವು. ಮೊದಲು ಎರವ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದೊಂದು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಮುಂದಿನ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸುರೂಪದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಅಕ್ಷತೃವಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು !

ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇದೇ ಅನುಭವವಾಯಿತು, ಅಂತಲೇ ಅವನು ಯಾವ

ತೀರ್ಥದಲ್ಲೂ ಸೇರಿಸದೆ, ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಓದಂ ಸೇರಿದನು. ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಬದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ ಜಪಿಸಿ, ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರ ಸುತ್ತಲೂ ಮೂರನಾರಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ವಿನಯ ವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದ ನಿಂತನು.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಗುಸಗುಸಲಾಡಿ ಕೊಂಡು, “ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ, ಎನ್ನೂ ಸುಲಕ್ಷ್ಮೀಪಾಯದಿಂದ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸುಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದೊಡನು.

ಆಗ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತಿರುಗಿದು ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರೊಂದಿಗೆ, “ನಾನು ಗಣಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾದೆನೆಲ್ಲವೆಂದು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿಗೆ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಿ” ಎಂದಂ ಹೇಳಿದನು.

ಶಿವನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೂ, ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರೂ ಸಹಾ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು.

“ಹೀಗೇಕೆ ಹೇಳುವೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ?” ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಯಾವ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದ್ದು ಎಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಸಮಂತ ಮೊದಲ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು ನನಗೆ ಕಂಡಿದೆ. ತೀರ್ಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವವರು ಕೂಡಾ ಅದೇ ಮಾಡನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಇವನು ನನಗಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೋಪಾಲು ಮೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು. ರುದ್ರಗಣಗಳಿಗೆ ನಾಯಕ ನಾಗಿಯೂ ಅವನೇ ತಕ್ಕವನು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿವೆ ಅಲ್ಲ” ಎಂದನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ.

ಮೊನ್ನೆಮುಂದೂ ನಮಗೆ ಸಾವು ಬರಬಾರದು
ಹಾಗಿ ನಡೆವನ್ನು ಆಗಲಿಲ್ಲ! ಮತ್ತು ಸಲಿ ಎದ್ದ
ಗಲಿ, ಹುಟ್ಟಿನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು, ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಭೂಗ
ಭಾಗ್ಯಗಳೂ, ಶಿವಭಕ್ತಿಯೂ, ಶ್ರೀ ಬಂಗಾರ ಮತ್ತು
ಶಿವಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಯವಾಗಿ ಮೂರು ಸುಗಂಧಗಳೂ
ನಮಗೆ ಬೇಕು" ಎಂದರು ಆ ಮೂವರೂ.

ಪ್ರಸ್ತುತವರು ಕೇಳಿದ ವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟ
ಅವರಿಗೆ ವಾಸ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದಂತಹ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು
ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಡಲು ವಿಶ್ವಕರ್ಮಿಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿ,
ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಬಂಗಾರದಿಂದ, ಬೆಳ್ಳಿಯಿಂದ
ಕಬ್ಬಿಣದಿಂದ ಮೂರು ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ,
ಶಾರಣ್ಯ ಕರ್ಮದಿಂದ ಒಡ್ಡಿದನು. ಅವುಗಳ
ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಪ್ರಶಸ್ತಿಸುವಂತೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಕಾಡು
ಗಿಡವು ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅವುಗಳ, ಮೂರೂ
ಅಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ
ಗಳು, ಮರಗಳು, ಕೆರೆಕುಳಿ ಸುಗಂಧವುಗಳೂ
ಇವೆಲ್ಲವೂ ಧನಧಾನ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿಯೂ ಇದ್ದಿತು.
ಬಂಗಾರದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಶಾರಣ್ಯಕರ್ಮವೂ, ಬೆಳ್ಳಿಯ
ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಕರ್ಮವೂ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ವಿಶ್ವಕರ್ಮಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿ, ತಮ್ಮ ನಿರ್ಮಾಣಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರುಗಳ: ಮೂರು ಭೂಮಿ
ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ತಿರುಗಿ ತೋರಿದರು:

ಈ ಶ್ರೀವಿಶ್ವಕರ್ಮ ಶಾರಣ್ಯ ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅವರ
ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಗಂಧರ್ವರ ಮೊವರವರು ದೇವತೆ
ಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು, ಅವರು
ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ!
ಶ್ರೀವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಂದ ತಾರತಮ್ಯವು ಕಂಡುಬಂದ
ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಅನೇಕವಾರು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.
ಅವರ ಸುಗಂಧಗಳು ಹಾರಿಬಂದು ನಮ್ಮ ಮನೆಮಾಡು

ಗಳ ಮೇಲೆ ಎದುರಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಮಾಡು
ತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿ ಪ್ರವೇಶವೆಲ್ಲಾ ಅಳಿದು
ಹೋಗುವ ಭಯವಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಾಪಾಡು
ಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಿರುವರು.

"ಹೌದು, ನಾನೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆ ಶ್ರೀವಿಶ್ವಕರ್ಮ
ಸುರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಾಯುವುದನ್ನು ನಾವು ಹೋಗಿ
ಶಿವನ ಆರೋಚನೆ ಕೇಳೋಣ. ಬನ್ನಿ" ಎಂದು
ಪ್ರಸ್ತುತ ದೇವತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು.

ಶಿವನು ಅವರು ಬಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ
ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದನು. "ಆ ಶ್ರೀವಿಶ್ವಕರ್ಮನನ್ನು ನಾನು
ಕೊಲ್ಲುವೆನು. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅರ್ಧ
ವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿ
ಬೇಕೆಷ್ಟೆ" ಎಂದನು.

ಆಗ ಪ್ರಸ್ತುತ ಶ್ರೀವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಕೇಳಿದ ವರಗಳ
ವಿವರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಓ ದೇವತೆಗಳೇ, ನೀವು

ನಮ್ಮ ತೇಜಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಕೂತಾ ಪೆಗೆದುಕೊಂಡು
ತ್ರಿಪುರಾಸುರರನ್ನು ನೀವೇ ಕೊಲ್ಲಬೇಕು" ಎಂದನು.

ರಥವನ್ನು ರಥವೂ, ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಬಿಲ್ಲೂ, ಬಾಣ
ವಲ್ಲದ ಬಾಣವೂ ತ್ರಿಪುರ ಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಆದು
ದರಿಂದ ಶಿವನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಥವಾಗಿ, ವೇದ
ಗಳನ್ನು ಪಥಾಶ್ವಗಳನ್ನಾಗಿ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರನನ್ನು
ರಥದ ಚಕ್ರಗಳನ್ನಾಗಿ, ಮಿಂಚನ್ನು ರಥದ ಬಾಣವಾಗಿ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೂ, ಅದಿಶೇಷನನ್ನು ಬಿಲ್ಲಿನ ನಾಗಾ
ಗಿಯೂ, ವಿಷ್ಣುವೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ನಾರಾಯಣಾಸ್ತ್ರ
ವಾಗಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ತ್ರಿಪುರ ಸಂಹಾರಮಾಡ
ಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಯಿತು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಶಿವನೇ
ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತ್ರಿಪುರಗಳನ್ನೂ ಹೊಡೆದನು.
ಕೂಡಲೇ ಆ ಮೂರು ದುರಗಲೂ ಸುಟ್ಟುಹೋದಿ
ಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಉದುರಿವುವು. ಅವರ
ಶ್ವಿಷ್ಟ ರಾಕ್ಷಸರೂ ಬೂದಿಯಾದವರು.

ತ್ರಿಪುರಾಸುರರು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ
ಜಲಂಧರನೆಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಹೊರಟು
ಲೋಕಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತೊಡಗಿದನು. ಜಲಂಧರನ
ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಸೂಕನೆಂದೂ. ಅವನು ಓರಾ
ಕಶಿಪುವಿನ ಪತ್ನಿಯ ಮಗನಾದ ಅಗ್ನಿಜ್ವನ
ನೆಮಾರ. ಅವನ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಅತಿ
ಘೋರವಾದ ಪವಶ್ವನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇವರೂ

ಗಳಾದಾಗಲಿ, ರಾಕ್ಷಸರಾದಾಗಲಾದಾಗಲಿ, ನಾಗ,
ಮಾನವ ಮೊದಲಾದವರಿಂದಾಗಲಿ, ತನಗೆ ಏನು
ಪಾಡದಂತೆಯೂ, ನೀರಿನೊಳಗೆ ವಾಸಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ
ಪಡೆದಂತೆಯೂ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ಆಮೇಲೆ
ಅವನು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಗೆದ್ದನು. ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮೊದ
ಲಾದವರನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಓಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ
ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಅಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಜಲಂಧರನು
ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ತಾನೇ ಒಡೆದುನಾದನು.

ಜಲಂಧರನ ಮುಂದೆ ಸೋತು, ಕೈಲಾಸದಿಂದ
ಶಿವನೂ, ವೈಕುಂಠದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿ
ಇಬ್ಬರೂ ಮಾನವ ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಅಡಗಿ
ಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿ ಮೂಕಾಡಿ
ಕೊಂಡು, ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಪವಶ್ವ
ಮಾಡಲು, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವರೂಪನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ
ಶಿವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಲವನನ್ನೂ, ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸುರತಳಾ
ಚಕ್ರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, "ನೀವು ಒಬ್ಬರ ಆಯುಧ
ಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು
ಜಲಂಧರನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಶಿವ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಸಂತೋಷವಾಗಿ, ತಮ್ಮ
ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಜಲಂಧರ
ನನ್ನು ಇಬ್ಬರು ಮೊದಲೆ ತೊಡಗಿದರು.

ಅವತಾರಪ್ಪನು ತಾಳೇ ತೊಪಿನ ನಡುವೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಪಠಾಪ್ಪಾಗಿ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಕೆಳಗೆ ಭುಮುಕಿ ಅವನ ದಾರಿಯನ್ನು ಆಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಕೈಗಳನ್ನಾಡಿಸುತ್ತ ನಿಂತವು.

ಅವತಾರಪ್ಪನು ಸರ್ವಾಂಗದೊಂದಿಗೆ ನಡುಗಿ ದನು. ಆಗ ಪಿಶಾಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು, “ಎಲೋ ಮನುಷ್ಯಾ! ನಿನ್ನ ಅವತಾರ ನೋಡಿದರೆ ನೀನು ಧೈರ್ಯವಂತನೆಂದು ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹುತ್ರೆ ಹೀಗೆ ಬಾಣದ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿದು. ಹಾಗೆ ನಡುಗಲೆಕ್ಕೇನಾಯಿತು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಯಾಣ ಈ ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

“ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳು ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಗೆ” ಎಂದನು ಅವತಾರಪ್ಪ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹೆದರುತ್ತ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಮುಖ ಮುಖಿ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಭಲೇ ಭಲೇ!” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹಾಕಿ ಕುಣಿದು, “ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯೋ ಅನಂತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೋ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ! ನಾವೂ ಒರು ತ್ತೇವೆ” ಎಂದುವು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವತಾರಪ್ಪನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. “ಈ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಾವಯ್ಯ ನನ್ನ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದಾರು. ಮದುವೆಗೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದುಂಟೇ?” ಎಂದನು.

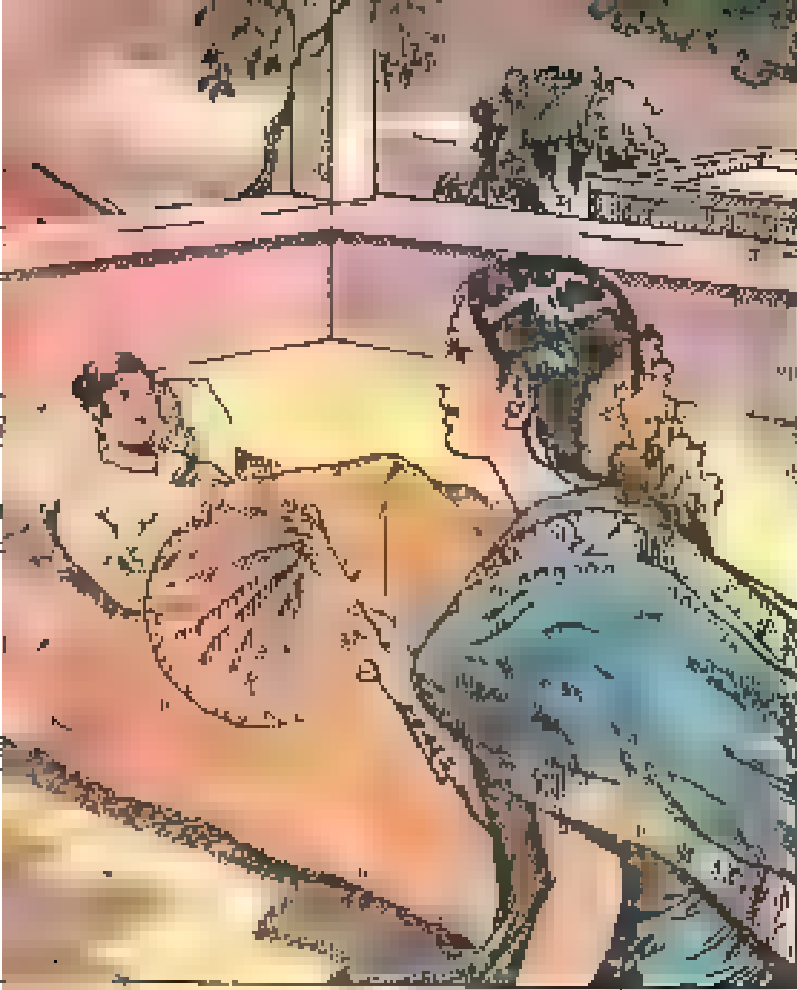
“ನೀನು ಕರೆದೊಯ್ಯದೇ ಹೋದರೆ ಈಗಲೇ ನಾವೇ ನಿನ್ನ ಚರ್ಮ ಸುಲೀತೇವೆ. ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿ?” ಎಂದುವು ಪಿಶಾಚಿಗಳು.

ಈ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಬಿಡಲಾರವೆಂದುಕೊಂಡು ಅವತಾರಪ್ಪನು, “ಸರಿ ಸರಿ, ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಚರ್ಮ ಸುಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನೋಡಿ ಮಾವಯ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಮ ಸುಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮೇಲು. ನೀವು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆದಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದರೆ ಇಲ್ಲದ ಪೀಕಲಾಟವಾದೀತು” ಎಂದನು.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ನಮಗೆ ಬಿಡು. ಮುಂದೆ ನೀನು ದಾರಿ ಹಿಡಿ” ಎಂದವು ಪಿಶಾಚಿಗಳು.

ಅವತಾರಪ್ಪನು ನಡೆಯುಕೊಡಗಿದನು. ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಮಾಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಂದಿಗಿವೆ ಎಂದು ಅವನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅವತಾರಪ್ಪನು ಸೋದರಮಾವನ ಮನೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಆ ಪಿಶಾಚಿಗಳೆರಡೂ ಅವನಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ ಮದುವೆ ಚಪ್ಪರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಪಚ್ಚಿ ಸೀರೆಗಳಿಂದ, ಮೈಕುಲು ನಾಣಿಟ್ಟು ಧರಿಸಿ

ಪಿಶಾಚಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಂಚಕಜ್ಜಾಯವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು
ಕೆಳಗಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು. "ಈ ಎರಡನೆಯ
ಕಜ್ಜಾಯ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ಬಿಟ್ಟದ ಹಾಗೇ ಇದೆ
ತುಂಬಿ ಹಳೆ ಪೆಟ್ಟಿ! ಇಂಥಾ ಬೆಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲಿಂದ
ಸಿಕ್ಕಿತ್ತಾ?" ಎಂದಿತು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಅವಳ ತಾಯಿಗೂ
ಚಿವುಕನೆ ಮಾಡನ್ನು ಕೊಂಡಿತು.

ಅಮೇಲೆ ಪಿಶಾಚಿ. ಸುಖಮಂಡ. ಲಡ್ಡುಗಳನ್ನು
ಕೂಡು ಕೂಡು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು
ಅಡ್ಡ ಹೆಳರುಗಳನ್ನುಟ್ಟು "ಸರಿ ಸರಿ. ಈಗ ಎರಡು
ಗಟಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪೊಂಗಲೂ, ಪುಳಿಯೋಗರೆ ಸಮಗೆ
ಕಳಿಸಿ" ಎಂದಿತು.

ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಾಯಿ. "ಅವಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಅವಸರ
ನೀನು? ತ್ಯಾಗಾಗಿ ಹೋದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋ
ದಿಲ್ಲವ್ವ? ಸಮಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ತಡಗೂಡಿ ಕಳಿಸು
ತ್ತೇವೆ ಅತ್ತಿಗೆ!" ಎಂದಳು.

"ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಮಡುಗಿ ತ್ಯಾಗಿದ್ದವೂ
ತಂಗಲಿದ್ದೂ, ಹಳಸಿದ್ದೂ ಎಲ್ಲಾ ತಿನ್ನುವ ಆಭ್ಯಾಸ
ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇಕಮ್ಮ ಈ ಲಡ್ಡುಗಳನ್ನು ಹುಳ್ಳ
ಕಂಪೆ ಬರಲು ಎಂಬಿ ಹತ್ತು ದಿನ ಬೇಕು ಅಷ್ಟರ
ವರೆಗೆ ಪೊಂಗಲೂ, ಪುಳಿಯೋಗರೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾಳೆ
ನಿಮ್ಮ ಮಡುಗಿ. ನಾನು ಕೇಳೋದೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ
ಮಗಳು ತಿನ್ನೋದಕ್ಕೆ" ಎಂದಿತು ಪಿಶಾಚಿ.

ಗೌರಿ ಪುಜೆಗೆ ಸಿದ್ಧಳಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ
ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡ
ಗೆರಟೆ ನೌಟುಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಮಗುಜಿದ
ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವಳು ಹಿಂಬದಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ
ಬಳಕ್ಕೆನೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪಾಂತಿ ಮಾಡಿದಳು.

ಅವಳ ತಾಯಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಗಡಬಡಿಯಿಂದ
ಮಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಪಿಶಾಚಿ
ರೂಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಕೋಣ
ಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಅದಿಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳ್ಳೆಯವಳು ಮುಖ ತೋಡುಕೊಂಡು
"ನನ್ನ ಕೊಠಳದಲ್ಲಿ ಜೀವವಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ
ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ!" ಎಂದಳು ಹಳ್ಳಿ-
ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳ ತಾಯಿ ಇನ್ನಷ್ಟು
ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಗಂಡನನ್ನು ಮದುವೆಲು ಓಡಿದಳು.

"ಇನ್ನೂ ಎರಡನೇ ಪಿಶಾಚಿ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಬಿಡಾರದ
ಮನೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಮದುವೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ
ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವಾದ್ದೇ ಅದಂದರಿಂದ
ಗಂಡನ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲಾ ತೂಕಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.
ಮದುವೆಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಮಗಳಿಗೆಮ ಯೇರೆ ಬಿಡು
ಕೊಂಡು ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಕಾಟದಿಂದ ವಾಢವಡುತ್ತಿರುವರು

ಪಿಶಾಚಿ ಮದುವೆಗಳ ಹಾಗೆ ರೂಪ
ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಬೀಸಣಿಗೆ
ಯೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮದುಮಗನು ಅಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, "ಹೀಗೆ ಬಂದೆ ಏಕೆ? ಏನಾಯಿತು ಹೀಗೆ? ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದರೆ ನೋಡಿಲ್ಲೇ?" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ನಕ್ಕರೆ ನನಗೂ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ವಿಪರೀತ ಸೂಳ್ಳಿಯ ಉಪದ್ರವ ಅಂದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ, ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಸೂಳ್ಳಿಗಳು ಹುಲಿದುಂಬಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕಚ್ಚುವಂಥವು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಓಶಾಚಿ ಬೀಸಣಿಗೆಯ ಹಿಡಿತೆಯಿಂದ ಮದುಮಗನ ಕೈ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದಳು.

ಮದುಮಗನು "ಅಯ್ಯ ಪೋ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಓಶಾಚಿ ಅವನನ್ನು ಬಡದೆ "ಇಲ್ಲೊಂದು ಸೂಳ್ಳಿ, ಅಲ್ಲೊಂದು, ಇಕೋ ಇಲ್ಲಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಹೊಡೆಯ ಕೊಡಗಿದಳು.

ಅದರಿಂದ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮದುಮಗನು, "ಇನ್ನು ಸಾರು ಸುಮ್ಮನಿರು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಓಶಾಚಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡನು.

ಓಶಾಚಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ, "ಸೂಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆಯುವ ಈ ಸಣ್ಣ ಬೆಟ್ಟುಗಳನ್ನೇ ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪ ತಂದು ಕೊಳ್ಳೊರಿ! ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕಿದೆಯೋ. ಏನೋ! ಹೇಗೆ ತಾಳಿ ಕೊಳ್ಳೊರೋ!" ಎಂದಳು.

"ಓಸಂದಿ? ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವಿದೆಯಾ?" ಎಂದನು ಮದುಮಗ ಬೆರಗಾಗಿ.

"ನಿಮ್ಮ ಅಡಿಗ ಹಿಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವೆ ಕೆಂಡುಕೊಂಡಿರೋನು?" ಎಂದಿತು ಓಶಾಚಿ.

"ನಾನು ಅಡಿಗ ಮಾಡಬೇಕೇನು?" ಎಂದನು ಮದುಮಗ ಕೋಪದಿಂದ.

"ಮತ್ತೇನು? ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕಿ ಕೈ ತೊಳೆದು ಕೊಂಡರೆ ಆಯಿತೆಂದುಕೊಂಡಿರಾ? ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟೇನೇ? ಮನೆಯ ಕಸಬಳಿದು, ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಒಗೆದು ಚಿಲ್ಲರೆವಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕು, ಈಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದಿತು ಓಶಾಚಿ.

ಮದುಮಗನು ಎದ್ದುನಿಂತು, "ನಿನಗೆ ಬೇಕಾ ದವನು ಗಂಡನಲ್ಲ, ಕೆಲಸದಾಳು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಮಾಳಿಗೆಯಿಂದಿಳಿದು, ಶಂದೆ ತಾಯಿಯಿಂದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, "ನಾನು ಸತ್ತರೂ ಆ ಓಶಾಚಿ ಹುಡುಗೀನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರ!" ಎಂದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅತ್ತ ಮದುಮಗಳೂ, ಇತ್ತ ಮದುಮಗನೂ ಈ ಮದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ತಿಳಿದು ಗಲಿಬಲಿ ಎದ್ದಿತು.

ಆ ಕಡೆಯ ಈ ಕಡೆಯ ಬಂಧುಗಳು "ಇದೇನಿದು? ಬೊಂಬೆಗಳಾಟವೇ ಎಂದು ಕೊಂಡಿರಾ? ಈಗ ನಾಯಿತು? ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಎರಡು ಕಡೆಯವರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೇಳಿದರು.

"ಎಂಥಾ ಸುಳ್ಳು! ರಾತ್ರಿ ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಹುಡುಗೀ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದು ಮದುವೆಗಾಗಿ ತಾಯಿ ಕಣ್ಣಾರಳಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಇವಳಿಂಥ ಸುಳ್ಳುಗಾರ್ತಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಿಂಡಿಬಾಕಿ ಘಾತದ ಹಾಗೆ ಮೂತಾಡಿದ್ದಾಳೆ" ಎಂದಳು ಹೆಣ್ಣಿನ ತಾಯಿ.

"ಮದುವೆಗಳಾ ಅವಳು! ಮಹಾ ಲಂಕಣಿ! ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಡನ ಕೈಯಿಂದ ಬಾಕರೀ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಾಳಂತೆ, ಮಹಾರಾಣಿ!" ಎಂದರು ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮದುವೆಗಳು ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಯಿತು. ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರಿಗೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರಿಗೂ ಒಬ್ಬರು ಬೇಳಿದ್ದು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಗಲಿಬಿಲಿಯಾಗ ತೊಡಗಿದರು. ಪಿಶಾಚಿಗಳು ತಾವು ಆಡಿದ ನಾಟಕವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಳೆ ಕಟ್ಟಿತೆಂದು ನಗುತ್ತ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊತ್ತ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಬೇಸತ್ತು

ಹೋದ ಹುಡುಗಿಯ ತಂದೆಗೆ ಅವತಾರವು ನೆನಪು ಬಂತು. ಅವನೇಕೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ?

ಅವನು ಅವತಾರವನ್ನು ಇರುವ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು, ಅವನ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ಬೆವರು ಒದ್ದ ಯೂಗಿರು ವೈದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಉಳಿದವರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಓಹೋಯ್! ಯಾರಾದರೂ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯ ಆಂಜನೇಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಪ್ಪಾ!" ಎಂದನು. "ಚಪ್ಪರದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ, ಕರೆಯಿರಿ! ಓಯ್, ಅಂಜನೇಯಾ" ಎಂದು ಕಲವರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದರು.

ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಂಜನೇಯನೇ ಹೆಸರಾಂತ ವೈದ್ಯ. ಅಂಜನೇಯನ ವಸರು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ನಗುಟ್ಟು ಪಟ್ಟೀ ಸೀರೇಳಿಂದಿದ್ದ ಪಿಶಾಚಿಗಳೆರಡೂ ಕೆಟ್ಟದನಿಯಿಂದ ವಿಶಾರವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೀ ಬೆಕ್ಕುಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತರೋ ಓಡಿಹೋದುವು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ವಿಪರೀತ ನಗು ಕೂಡಾ ಬಂತು.

ಆಮೇಲೆ ಅವತಾರವು ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ ಆ ಶುಂಟ ಪಿಶಾಚಿಗಳೇ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅನಂತರ ಯಾವ ವಿಘ್ನವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವಾಹವು ಸಾಗುವಾಗಿ ನೆರವೇರಿತು.

ಆಫ್ರಿಕಾ ಜಿಂಕೆಗಳು

ಬೆರಿಬೆರಿಯ ಹಾತಿಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವಾದವುಗಳು ಆಫ್ರಿಕಾ ಜಿಂಕೆಗಳೇ. ಸಂದ್ಯದ ಕುಮಾರಿ ಗಳಂತೆ ಓಡಬಲ್ಲ ಈ ಜಿಂಕೆಗಳನ್ನು ಪೆರ್ಗೂ ಆಫ್ರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಸಾಕು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಯಿಸುತ್ತಾರೆ.

ದೊಡ್ಡ ಆಕಾರ, ದೊಣ್ಣೆಗಳಿಂದ ಎಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಅಲ್ಪವಾಗಿ ಕೊಂಬುಗಳು, ಗಂಗೆಯೊಳಗಲು, ಮಾಖಿ ದಲ್ಲಿ, ಭೂಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಚ್ಚುಕುಚ್ಚಾಗಿ ಒಡ್ಡುತ್ತಾ ಕೂಡಲುಗಳು, ಎತ್ತಿನ ಬಾಲದಂತಹ ಬಾಲವಿರುವ ಈ ಆಫ್ರಿಕಾ ಜಿಂಕೆಗಳು ಎಲೆ-ಸೊಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಬದುಕುತ್ತವೆ. ವಯಸ್ಸಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಇವುಗಳ ತೋರದ ಬಣ್ಣ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನೀರಿ ಬೆರೆತ ಛಾಯಾ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

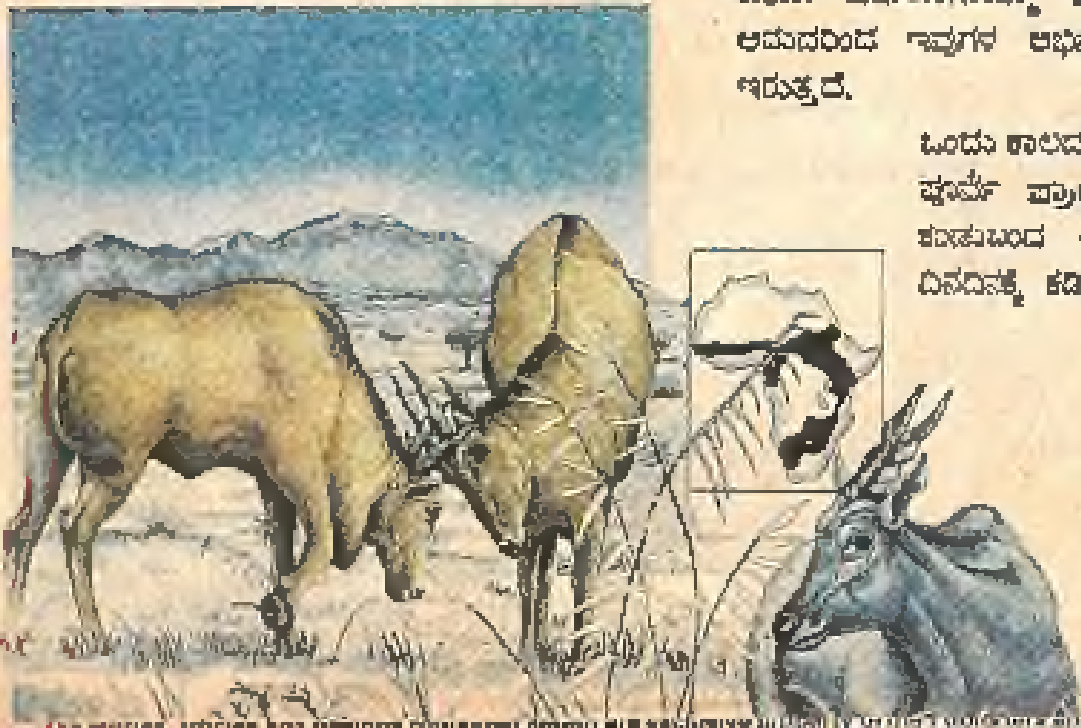
ಆಫ್ರಿಕಾ ಮರುಭೂಮಿಯ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ, ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಇವು ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಈ ಜಿಂಕೆಗಳು ಹಸಿರು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಲಭಿಸುವ ಮೈದಾನಗಳ ಸಮೀಪದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಪೆರ್ಗಲ್ಲೂ ಆದಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ ಕಳೆಯುವ ಈ ಜಿಂಕೆಗಳು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಂಜಾಮದ ಮೊತ್ತಿಗೆ ಮೈದಾನಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಶುಕಾಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರು ಕುಡಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಈ ಜಿಂಕೆಗಳು ಪವತ್ತರಿದ ಸೂರದವರೆಗೂ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತವೆ. ಗಂಡು ಜಿಂಕೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಒಂದೆರಡು ಒಂಟಿಗಳಾಗಿಯೂ, ಚಕ್ಕ, ಚಕ್ಕ ಗುಂಪಾಗಿಯೂ ತಿರುಗಾಡುತ್ತವೆ.

ಇವುಗಳ ತೋರವು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇವರ ಪ್ರಾಣಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈ ಜಿಂಕೆ ಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಡವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆದರೂ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಾರುವಂತೆ ಬಹಳ ಎತ್ತರದ ವರೆಗೆ ಹಾರುತ್ತ ಓಡಬಲ್ಲವು. ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕೃಷಿವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದೆ ಮಂದೆಗಳಾಗಿ ಈ ಜಿಂಕೆಗಳು ಕೊಂದ್ಯದ ಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಮರಗಳ ಪೊದರುಗಳನ್ನೂ, ಕಾಯುವೆಗಳನ್ನೂ ದಾಟುತ್ತ ಓಡುವ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಲು ಬಹಳ ಅಪ್ಪಾದಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪುಕ್ಕಲಾಗಿ ಕಾಣುವ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಅಪಪ್ಪು ಬಂದಾಗ ಸಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಹರಿತವಾದ ಗಟ್ಟಿ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನೇ ಆಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದಾಡುತ್ತವೆ. ಈ ಜಿಂಕೆಗಳು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರವೇ ಈನುತ್ತವೆ. ಅಮದರಿದ ಇವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಫ್ರಿಕಾದ ದಕ್ಷಿಣ-ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಷ್ಕಾರವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದ ಈ ಜಿಂಕೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೬ ಜನವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

M. Natarajan

M Natarajan

★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಯೋಜಿಸಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ★ ಸೆಮಿನಾರ್ ನಿರೂಪಣೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟ್ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಸೆಮಿನಾರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಕುಧ್ರ, ಕದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಹಬ್ಬದ ಅಬ್ಬರದ ಪ್ರಕಾಶ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಮ್ಯೂಸಿಕ್ಮಾ ಹೊಸ, ಕೆ. ವಿ. ಸಿ. ಕಾರ್ತೀನಿ, ಉ. ಕನ್ನಡ
ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಆಖ್ಯಾನವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು :

೧. ಕೃಷ್ಣಾ ನದಿ ೨. ಯಮುನಾ ೩. ಕವತಿ ೪. ಕೋಸಿ ನದಿ ೫. ಬೆಂಬಲ್ ನದಿ.